

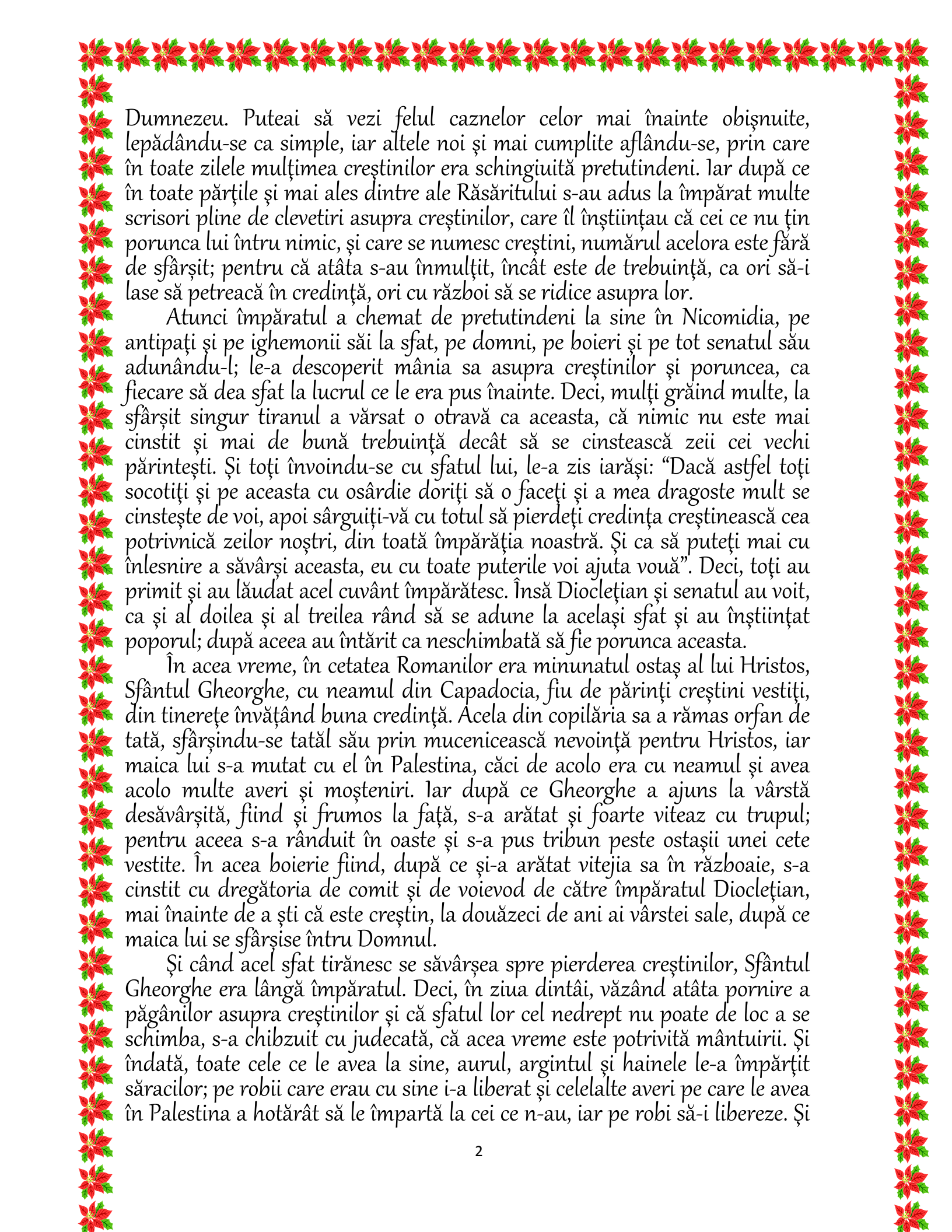

**Pătimirea Sfântului Slăvitului Marelui Mucenic Gheorghe,
Purtătorul de biruință
(23 aprilie)**

Sceptrul împărăției Romei luându-l cu nevrednicie păgânul Dioclețian, foarte mult se silea la necurata slujbă idolească. El mai întâi cinstea pe Apolon vrăjitorul, ca și cum i-ar fi fost mai înainte vestitor de cele ce vor să fie. Pentru că diavolul petrecând în acel idol neînsuflețit, dădea răspunsuri la cei ce-l întrebau, cu minciună proorocind despre cele ce vor să fie, deși niciodată nu se împlineau proorociile lui. Odată, întrebând Dioclețian pe Apolon despre un lucru, diavolul i-a dat un răspuns ca acesta: “Nu pot cu adevărat, ca mai înainte să-ți spun cele ce vor să fie, căci împiedicare îmi fac oamenii cei dreپți pe pământ și pentru aceea mint Tripoadele cele de farmece în capiști; pentru că dreپții sleiesc a noastră putere”.

Deci, a întreat Dioclețian pe slujitori: “Cine sunt dreپții aceia de pe pământ, din pricina cărora zeul Apolon nu poate să proorocească?” Iar slujitorii i-au răspuns: “Creștinii de sub cer sunt dreپții aceia”. Aceasta auzind-o Dioclețian, s-a umplut de mânie și de iuțime asupra creștinilor și prigonirea cea de deasupra lor care abia încetase, a ridicat-o iarăși. Și îndată a trimis sabia sa prigonitoare asupra oamenilor lui Dumnezeu celor dreپți, nevinovați și fără prihană, cu poruncă ucigătoare, în toate părțile stăpânirii sale.

Și puteai să vezi atunci închisorile barbarilor, tâlharilor și ale făcătorilor de rușine deșarte, însă erau pline de cei ce mărturiseau pe adevăratul

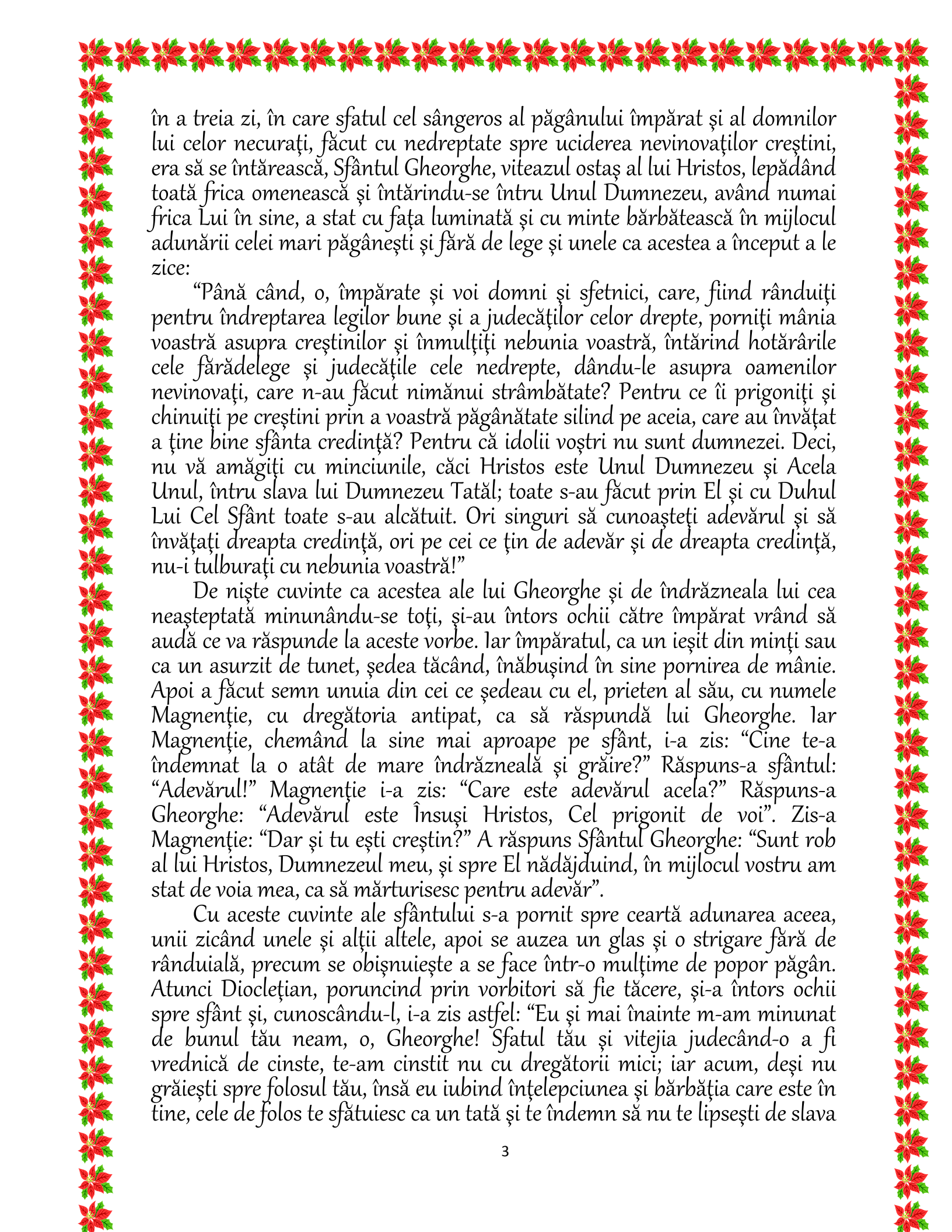
Dumnezeu. Puteai să vezi felul caznelor celor mai înainte obișnuite, lepădându-se ca simple, iar altele noi și mai cumplite aflându-se, prin care în toate zilele mulțimea creștinilor era schingiuită pretutindeni. Iar după ce în toate părțile și mai ales dintre ale Răsăritului s-au adus la împărat multe scrisori pline de clevetiri asupra creștinilor, care îl înștiințau că cei ce nu țin porunca lui întru nimic, și care se numesc creștini, numărul aceloră este fără de sfârșit; pentru că atâta s-au înmulțit, încât este de trebuință, ca ori să-i lase să petreacă în credință, ori cu război să se ridice asupra lor.

Atunci împăratul a chemat de pretutindeni la sine în Nicomidia, pe antipați și pe ighemonii săi la sfat, pe domni, pe boieri și pe tot senatul său adunându-l; le-a descoperit mânia sa asupra creștinilor și porunca, ca fiecare să dea sfat la lucrul ce le era pus înainte. Deci, mulți grăind multe, la sfârșit singur tiranul a vărsat o otravă ca aceasta, că nimic nu este mai cinstit și mai de bună trebuință decât să se cinstească zeii cei vechi părintești. Și toți învoindu-se cu sfatul lui, le-a zis iarăși: “Dacă astfel toți socotiți și pe aceasta cu osârdie doriți să o faceți și a mea dragoste mult se cinstește de voi, apoi sânguiți-vă cu totul să pierdeți credința creștinească cea potrivnică zeilor noștri, din toată împărăția noastră. Și ca să puteți mai cu înlesnire a săvârși aceasta, eu cu toate puterile voi ajuta vouă”. Deci, toți au primit și au lăudat acel cuvânt împărătesc. Însă Dioclețian și senatul au voit, ca și al doilea și al treilea rând să se adune la același sfat și au înștiințat poporul; după aceea au întărit ca neschimbată să fie porunca aceasta.

În acea vreme, în cetatea Romanilor era minunatul ostaș al lui Hristos, Sfântul Gheorghe, cu neamul din Capadocia, fiu de părinți creștini vestiți, din tinerețe învățând buna credință. Acela din copilăria sa a rămas orfan de tată, sfârșindu-se tatăl său prin mucenicească nevoie pentru Hristos, iar maica lui s-a mutat cu el în Palestina, căci de acolo era cu neamul și avea acolo multe averi și moșteniri. Iar după ce Gheorghe a ajuns la vârstă desăvârșită, fiind și frumos la față, s-a arătat și foarte viteaz cu trupul; pentru aceea s-a rânduit în oaste și s-a pus tribun peste ostașii unei cete vestite. În acea boierie fiind, după ce și-a arătat vitejia sa în războaie, s-a cinstit cu dregătoria de comit și de voievod de către împăratul Dioclețian, mai înainte de a ști că este creștin, la douăzeci de ani ai vârstei sale, după ce maica lui se sfârșise întru Domnul.

Și când acel sfat tirănesc se săvârșea spre pierderea creștinilor, Sfântul Gheorghe era lângă împăratul. Deci, în ziua dintâi, văzând atâta pornire a păgânilor asupra creștinilor și că sfatul lor cel nedrept nu poate de loc a se schimba, s-a chibzuit cu judecată, că acea vreme este potrivită mântuirii. Și îndată, toate cele ce le avea la sine, aurul, argintul și hainele le-a împărțit săracilor; pe robii care erau cu sine i-a liberat și celelalte averi pe care le avea în Palestina a hotărât să le împartă la cei ce n-au, iar pe robi să-i libereze. Și

În a treia zi, în care sfatul cel sângeros al păgânului împărat și al domnilor lui celor necurați, făcut cu nedreptate spre uciderea nevinovaților creștini, era să se întărească, Sfântul Gheorghe, viteazul ostaș al lui Hristos, lepădând toată frica omenească și întărindu-se întru Unul Dumnezeu, având numai frica Lui în sine, a stat cu fața luminată și cu minte bărbătească în mijlocul adunării celei mari păgânești și fără de lege și unele ca acestea a început a le zice:

“Până când, o, împărate și voi domni și sfetnici, care, fiind rânduți pentru îndreptarea legilor bune și a judecăților celor drepte, porniți mânia voastră asupra creștinilor și înmulțiți nebunia voastră, întărind hotărârile cele fărădelege și judecățile cele nedrepte, dându-le asupra oamenilor nevinovați, care n-au făcut nimănui strâmbătate? Pentru ce îi prigoniiți și chinuiți pe creștini prin a voastră păgânătate silind pe aceia, care au învățat a ține bine sfânta credință? Pentru că idolii voștri nu sunt dumnezei. Deci, nu vă amăgiți cu minciunile, căci Hristos este Unul Dumnezeu și Acela Unul, întru slava lui Dumnezeu Tatăl; toate s-au făcut prin El și cu Duhul Lui Cel Sfânt toate s-au alcătuit. Ori singuri să cunoașteți adevărul și să învățați dreapta credință, ori pe cei ce țin de adevăr și de dreapta credință, nu-i tulburați cu nebunia voastră!”

De niște cuvinte ca acestea ale lui Gheorghe și de îndrăzneala lui cea neașteptată minunându-se toți, și-au întors ochii către împărat vrând să audă ce va răspunde la aceste vorbe. Iar împăratul, ca un ieșit din minți sau ca un asurzit de tunet, ședea tăcând, înăbușind în sine pornirea de mânie. Apoi a făcut semn unuia din cei ce ședea cu el, prieten al său, cu numele Magnenție, cu dregătoria antipat, ca să răspundă lui Gheorghe. Iar Magnenție, chemând la sine mai aproape pe sfânt, i-a zis: “Cine te-a îndemnat la o atât de mare îndrăzneală și grăire?” Răspuns-a sfântul: “Adevărul!” Magnenție i-a zis: “Care este adevărul acela?” Răspuns-a Gheorghe: “Adevărul este Însuși Hristos, Cel prigonit de voi”. Zis-a Magnenție: “Dar și tu ești creștin?” A răspuns Sfântul Gheorghe: “Sunt rob al lui Hristos, Dumnezeul meu, și spre El nădăjduind, în mijlocul vostru am stat de voia mea, ca să mărturisesc pentru adevăr”.

Cu aceste cuvinte ale sfântului s-a pornit spre ceartă adunarea aceea, unii zicând unele și alții altele, apoi se auzea un glas și o strigare fără de rânduială, precum se obișnuiește a se face într-o mulțime de popor păgân. Atunci Dioclețian, poruncind prin vorbitori să fie tăcere, și-a întors ochii spre sfânt și, cunoscându-l, i-a zis astfel: “Eu și mai înainte m-am minunat de bunul tău neam, o, Gheorghe! Sfatul tău și vitejia judecând-o a fi vrednică de cinste, te-am cinstit nu cu dregătorii mici; iar acum, deși nu grăiești spre folosul tău, însă eu iubind înțelepciunea și bărbăția care este în tine, cele de folos te sfătuiesc ca un tată și te îndemn să nu te lipsești de slava

ostășească și de cinstea dregătoriei tale și să nu-ți dai floarea tinereților tale la munci, prin nesupunerea ta; ci să aduci jertfă zeilor, căci mai mare cinste vei lua de la noi”.

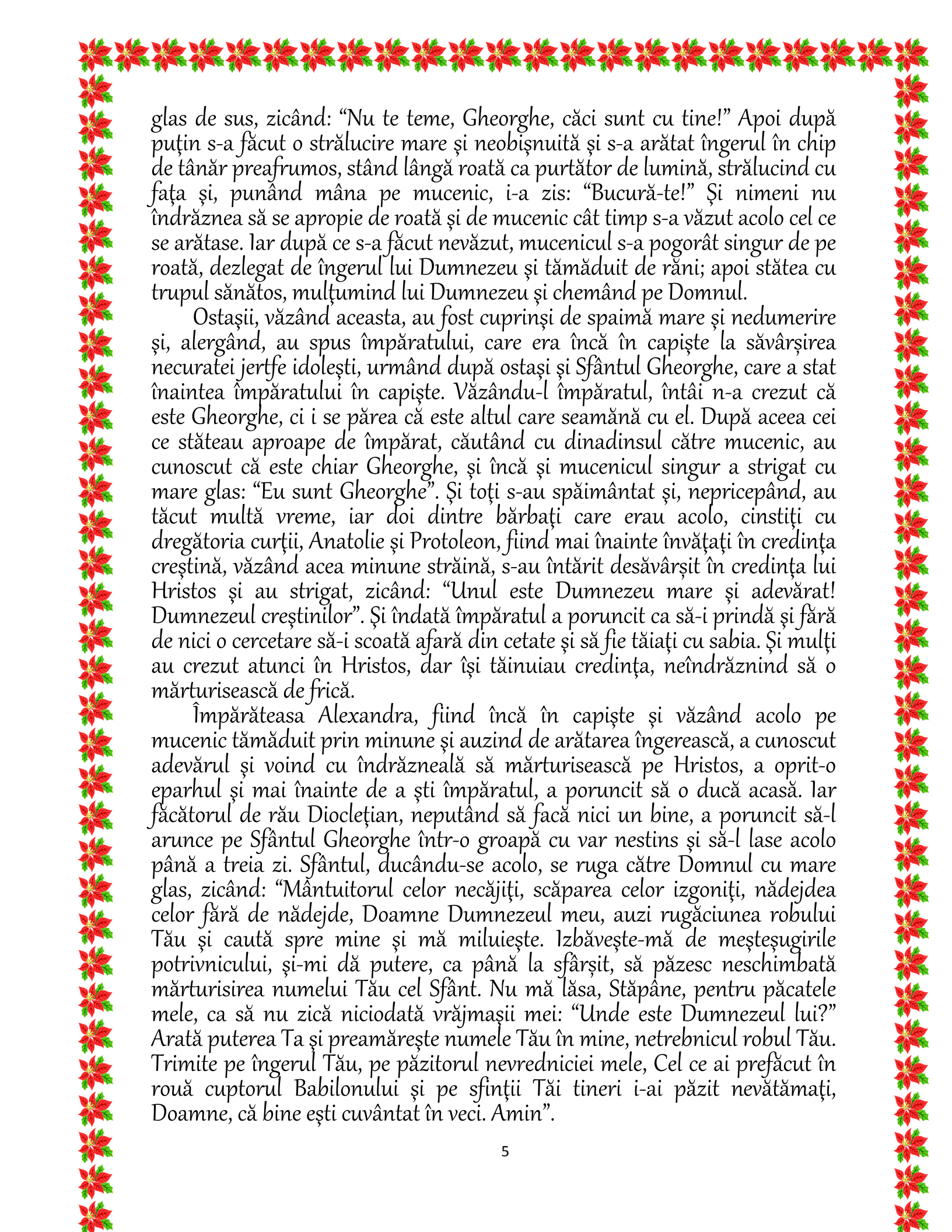
Iar Sfântul Gheorghe a răspuns: “O, de ai fi cunoscut, mai ales tu singur, împărate, prin mine, pe adevăratul Dumnezeu și l-ai fi adus jertfă de laudă Lui, te-ar fi învrednicit împărăției celei mai bune și fără de moarte, de vreme ce aceea de care acum te îndulcești este o împărăție nestatornică, deșartă și degrab pieritoare. De aceea și cele dintr-însa sunt vremelnice și nimic nu folosesc pe cei ce le au. Deci, nimic din acelea nu poate să-mi slăbească buna mea credință către Dumnezeuul meu și nici un fel de chin n-ami va îngrozi sufletul, nici îmi va clinti mintea”.

Acestea zicând sfântul, iar împăratul fiind cuprins cu totul de mânie și nelăsându-l să-și sfârșească cuvintele, a poruncit celor înarmați, care stăteau înaintea, să scoată din adunare cu sulițele pe Gheorghe și să-l arunce în temniță. Iar ostașii, săvârșind degrabă porunca lui, o suliță atingându-se de trupul sfântului, îndată fierul s-a făcut asemenea plumbului; pentru că s-a turtit ca plumbul, iar gura mucenicului s-a umplut de laudele lui Dumnezeu. Ducând ostașii pe mucenic în temniță, l-au întins la pământ cu fața în sus, bătându-l peste tălpile picioarelor, punându-i o piatră mare pe piept, căci astfel le poruncise tiranul. Iar sfântul răbdând, neîncetat înălța mulțumire lui Dumnezeu, până în ziua următoare.

Sosind ziua, împăratul iarăși a chemat la cercetare pe mucenic și văzându-l turtit de greutatea pietrei, l-a întrebat, zicând: “Oare te-ai pocăit, Gheorghe, sau încă petreci în nesupunerea ta?” Iar sfântul, având pieptul turtit de piatră, abia putea să grăiască și i-a zis: “Dar oare într-atâta slăbănogire, o, împărate, mă socotești că am ajuns, ca pentru atât de mică suferință să-mi lepăd credința? Mai lesne vei slăbi tu chinuindu-mă, decât eu fiind muncit”. Atunci Dioclețian a poruncit să aducă o roată mare de muncire, sub care erau așternute scânduri, pline de fiare ascuțite și înfipte în ele, asemenea unor săbii, țepușe și cuțite; iar acele fiare erau unele drepte, iar altele strâmbe, după asemănarea undițelor. Pe acea roată a poruncit să lege pe mucenic și, întorcând roata, să-i taie tot trupul cu acele fiare ascuțite, ce erau înfipte în acele scânduri sub roată. Așa, fiind sfântul muncit și în bucăți tăiat și ca o trestie sfărâmându-se, răbda cu vitejie; și mai întâi în munca aceea, cu mare glas se ruga lui Dumnezeu, nescotând nici un suspin; ci ca unul ce doarme și nu simte, astfel răbda.

Iar împăratului, părându-i-se că mucenicul este mort, bucurându-se a laudat pe zeii săi și a strigat, zicând: “Unde este Dumnezeuul tău, Gheorghe? Pentru ce nu te-a scăpat de niște munci ca acestea?” Deci, a poruncit să-l dezlege de la roată, ca pe un mort, iar el s-a dus la capiștea lui Apolon. Apoi deodată s-a înnorat văzduhul, s-a făcut tunet înfricoșat și mulți au auzit un

glas de sus, zicând: “Nu te teme, Gheorghe, căci sunt cu tine!” Apoi după puțin s-a făcut o strălucire mare și neobișnuită și s-a arătat îngerul în chip de tânăr preafrumos, stând lângă roată ca purtător de lumină, strălucind cu fața și, punând mâna pe mucenic, i-a zis: “Bucură-te!” Și nimeni nu îndrăznea să se apropie de roată și de mucenic cât timp s-a văzut acolo cel ce se arătase. Iar după ce s-a făcut nevăzut, mucenicul s-a pogorât singur de pe roată, dezlegat de îngerul lui Dumnezeu și tămăduit de răni; apoi stătea cu trupul sănătos, mulțumind lui Dumnezeu și chemând pe Domnul.

Ostașii, văzând aceasta, au fost cuprinși de spaimă mare și nedumerire și, alergând, au spus împăratului, care era încă în capiște la săvârșirea necuratei jertfe idolești, urmând după ostași și Sfântul Gheorghe, care a stat înaintea împăratului în capiște. Văzându-l împăratul, întâi n-a crezut că este Gheorghe, ci i se părea că este altul care seamănă cu el. După aceea cei ce stăteau aproape de împărat, căutând cu dinadinsul către mucenic, au cunoscut că este chiar Gheorghe, și încă și mucenicul singur a strigat cu mare glas: “Eu sunt Gheorghe”. Și toți s-au spăimântat și, nepricepând, au tăcut multă vreme, iar doi dintre bărbați care erau acolo, cinstiți cu dregătoria curții, Anatolie și Protoleon, fiind mai înainte învățați în credința creștină, văzând acea minune străină, s-au întărit desăvârșit în credința lui Hristos și au strigat, zicând: “Unul este Dumnezeu mare și adevărat! Dumnezeuul creștinilor”. Și îndată împăratul a poruncit ca să-i prindă și fără de nici o cercetare să-i scoată afară din cetate și să fie tăiați cu sabia. Și mulți au crezut atunci în Hristos, dar își tănuiau credința, neîndrăznind să o mărturisească de frică.

Împărăteasa Alexandra, fiind încă în capiște și văzând acolo pe mucenic tămăduit prin minune și auzind de arătarea îngerească, a cunoscut adevărul și voind cu îndrăzneală să mărturisească pe Hristos, a oprit-o eparhul și mai înainte de a ști împăratul, a poruncit să o ducă acasă. Iar făcătorul de rău Dioclețian, neputând să facă nici un bine, a poruncit să-l arunce pe Sfântul Gheorghe într-o groapă cu var nestins și să-l lase acolo până a treia zi. Sfântul, ducându-se acolo, se ruga către Domnul cu mare glas, zicând: “Mântuitorul celor necăjiți, scăparea celor izgoniți, nădejdea celor fără de nădejde, Doamne Dumnezeu meu, auzi rugăciunea robului Tău și caută spre mine și mă miluiește. Izbăvește-mă de meșteșugirile potrivnicului, și-mi dă putere, ca până la sfârșit, să păzesc neschimbată mărturisirea numelui Tău cel Sfânt. Nu mă lăsa, Stăpâne, pentru păcatele mele, ca să nu zică niciodată vrăjmașii mei: “Unde este Dumnezeul lui?” Arată puterea Ta și preamărește numele Tău în mine, netrebnicul robul Tău. Trimite pe îngerul Tău, pe păzitorul nevredniciei mele, Cel ce ai prefăcut în rouă cuptorul Babilonului și pe sfinții Tăi tineri i-ai păzit nevătămați, Doamne, că bine ești cuvântat în veci. Amin”.

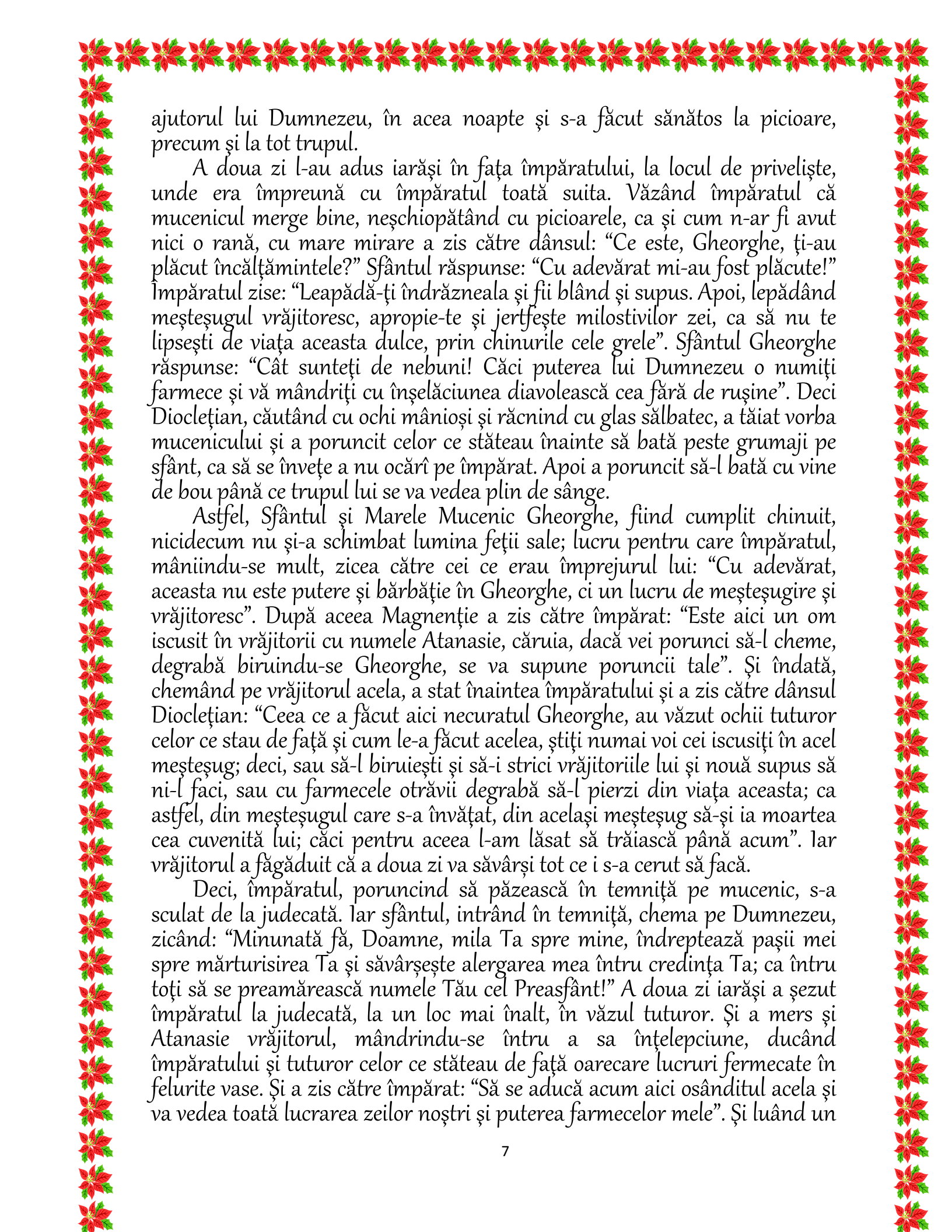
Așa rugându-se și îngrădindu-și tot trupul cu semnul Crucii, s-a pogorât în groapă, bucurându-se și preaslăvind pe Dumnezeu. Iar slujitorii, scufundându-l legat, după poruncă, în varul cel nestins, s-au întors. A treia zi a poruncit împăratul să scoată oasele mucenicului din groapă, crezând că a ars în var. Și, ducându-se slujitorii, au săpat varul și au găsit pe sfânt întreg, mai presus de nădejde, viu și sănătos, stând dezlegat, cu fața luminată, cu mâinile întinse în sus și mulțumind lui Dumnezeu pentru toate facerile de bine. Iar slujitorii și poporul care erau lângă el, se uimeau de spaimă și de mirare și într-un glas preamăreau pe Dumnezeul lui Gheorghe și-L numeau mare!

Aflând despre aceasta Dioclețian, a poruncit să aducă îndată pe sfânt înaintea lui și, preamult minunându-se, a zis: “De unde este în tine, Gheorghe, o putere ca aceasta și cu ce fel de vrăji meșteșugești? Spune, pentru că mi se pare că tu, prin arătarea meșteșugului vrăjitoresc prefaci credința Celui răstignit în vrăjitorie, ca făcând pe toți să se minuneze de vrăjile tale, să te arăți că ești mare”. Sfântul răspunse: “Eu așteptam, o, împărate, ca tu să nu poți nici a-ți deschide gura spre hulirea Atotputernicului Dumnezeu, Căruia toate îi sunt cu putință și cu minuni izbăvește din primejdii pe cei ce nădăjduiesc spre El. Iar tu, fiind înșelat de diavol, ai alunecat într-o rătăcire și o pierzare atât de adâncă, încât numești vrăji și farmece minunile Dumnezeului meu cele văzute de ochii noștri; deci plâng de orbirea voastră, vă numesc ticăloși și vă judec nevrednici de răspunsul meu!”

Atunci Dioclețian a poruncit să aducă niște încălțăminte de fier care să aibă într-însele piroane lungi și arzându-le, să-i încalțe amândouă picioarele mucenicului, apoi bătându-l, să-l fugărească până la temniță. Într-o încălțăminte ca aceea fugărit fiind mucenicul, tiranul își bătea joc, zicând: “Cât de grabnic ești, Gheorghe! Foarte repede alergi, Gheorghe!” Iar mucenicul fiind târât așa de greu și bătut cumplit, zicea către el: “Aleargă, Gheorghe, aleargă ca să ajungi, căci alergi așa ca și cum n-ai ști”. După aceea, chemând pe Dumnezeu, grăia: “Caută din cer, Doamne, și vezi osteneala mea. Auzi suspinul ticălosului Tău rob, că s-au înmulțit vrăjmașii mei și cu urâciune nedreaptă m-au urât, pentru numele Tău cel Sfânt. Deci Tu însuși mă vindecă, Stăpâne, că s-au tulburat oasele mele și-mi dă răbdare până la sfârșit ca să nu zică vreodată vrăjmașul meu: “*M-am întărit asupra lui*”“.

Așa se ruga Sfântul Gheorghe, mergând la temniță, în care, fiind aruncat, slăbea cu trupul de răni, având picioarele foarte rănite. Însă cu duhul se întărea, pentru că toată ziua aceea și toată noaptea nu înceta a înălța mulțumiri și rugăciuni lui Dumnezeu. Apoi s-a tămăduit de răni, cu

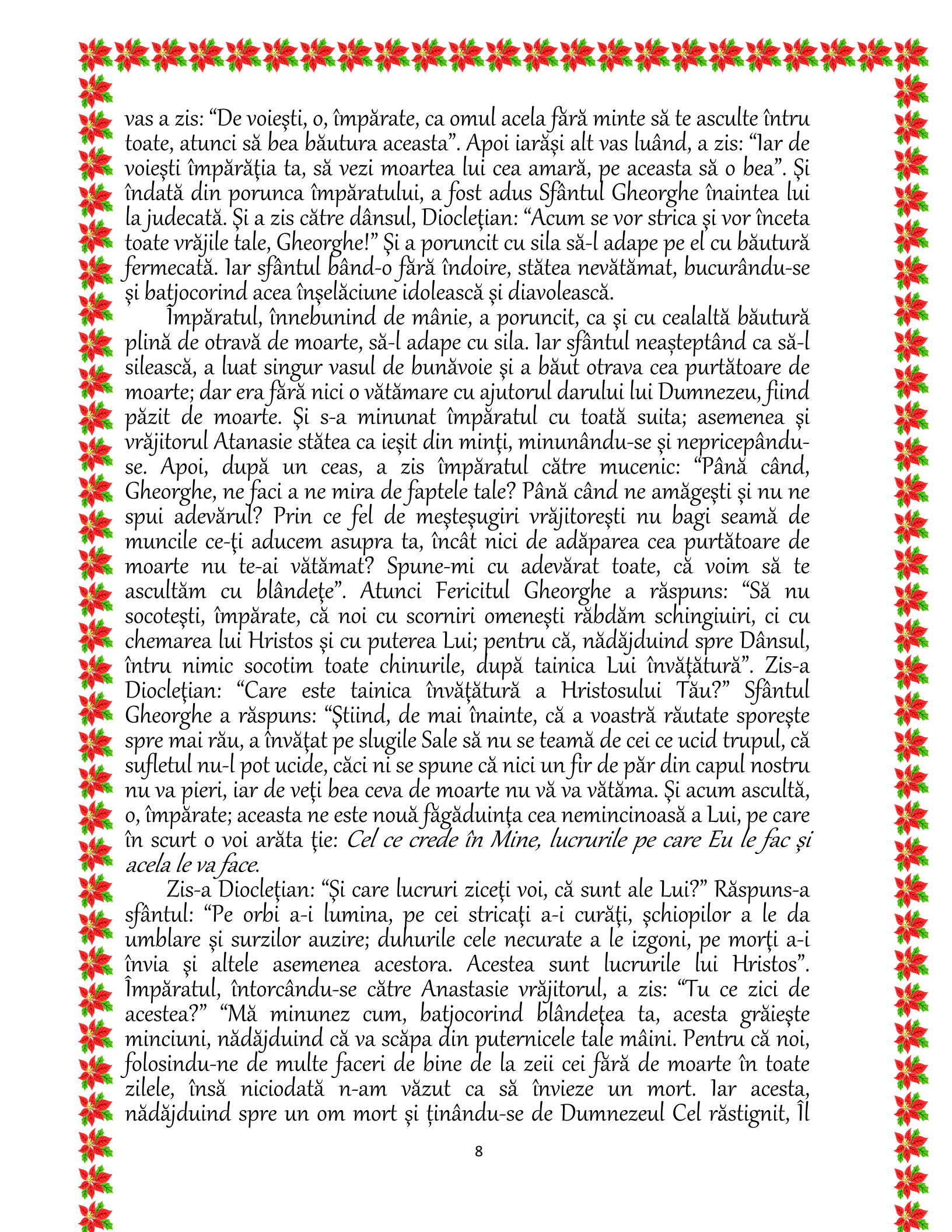

ajutorul lui Dumnezeu, în acea noapte și s-a făcut sănătos la picioare, precum și la tot trupul.

A doua zi l-au adus iarăși în fața împăratului, la locul de priveliște, unde era împreună cu împăratul toată suita. Văzând împăratul că mucenicul merge bine, neșchiopătând cu picioarele, ca și cum n-ar fi avut nici o rană, cu mare mirare a zis către dânsul: “Ce este, Gheorghe, ți-au plăcut încălțămintele?” Sfântul răspunse: “Cu adevărat mi-au fost plăcute!” Împăratul zise: “Leapădă-ți îndrăzneala și fi blând și supus. Apoi, lepădând meșteșugul vrăjitoresc, apropie-te și jertfește milostivilor zei, ca să nu te lipsești de viața aceasta dulce, prin chinurile cele grele”. Sfântul Gheorghe răspunse: “Cât sunteți de nebuni! Căci puterea lui Dumnezeu o numiți farmece și vă mândriți cu înșelăciunea diavolească cea fără de rușine”. Deci Dioclețian, căutând cu ochi mânioși și răcnind cu glas sălbatec, a tăiat vorba mucenicului și a poruncit celor ce stăteau înaintea să bată peste grumaji pe sfânt, ca să se învețe a nu ocări pe împărat. Apoi a poruncit să-l bată cu vine de bou până ce trupul lui se va vedea plin de sânge.

Astfel, Sfântul și Marele Mucenic Gheorghe, fiind cumplit chinuit, nicidecum nu și-a schimbat lumina feții sale; lucru pentru care împăratul, mâniindu-se mult, zicea către cei ce erau împrejurul lui: “Cu adevărat, aceasta nu este putere și bărbăție în Gheorghe, ci un lucru de meșteșugire și vrăjitoresc”. După aceea Magnenție a zis către împărat: “Este aici un om iscusit în vrăjitorii cu numele Atanasie, căruia, dacă vei porunci să-l cheme, degrabă biruindu-se Gheorghe, se va supune poruncii tale”. Și îndată, chemând pe vrăjitorul acela, a stat înaintea împăratului și a zis către dânsul Dioclețian: “Ceea ce a făcut aici necuratul Gheorghe, au văzut ochii tuturor celor ce stau de față și cum le-a făcut acelea, știți numai voi cei iscușiți în acel meșteșug; deci, sau să-l biruiești și să-i strici vrăjitoriile lui și nouă supus să ni-l faci, sau cu farmecele otrăvii degrabă să-l pierzi din viața aceasta; ca astfel, din meșteșugul care s-a învățat, din același meșteșug să-și ia moartea cea cuvenită lui; căci pentru aceea l-am lăsat să trăiască până acum”. Iar vrăjitorul a făgăduit că a doua zi va săvârși tot ce i s-a cerut să facă.

Deci, împăratul, poruncind să păzească în temniță pe mucenic, s-a sculat de la judecată. Iar sfântul, intrând în temniță, chema pe Dumnezeu, zicând: “Minunată fă, Doamne, mila Ta spre mine, îndreptează pașii mei spre mărturisirea Ta și săvârșește alergarea mea întru credința Ta; ca întru toți să se preamărească numele Tău cel Preasfânt!” A doua zi iarăși a șezut împăratul la judecată, la un loc mai înalt, în văzul tuturor. Și a mers și Atanasie vrăjitorul, mândrindu-se întru a sa înțelepciune, ducând împăratului și tuturor celor ce stăteau de față oarecare lucruri fermecate în felurite vase. Și a zis către împărat: “Să se aducă acum aici osânditul acela și va vedea toată lucrarea zeilor noștri și puterea farmecelor mele”. Și luând un

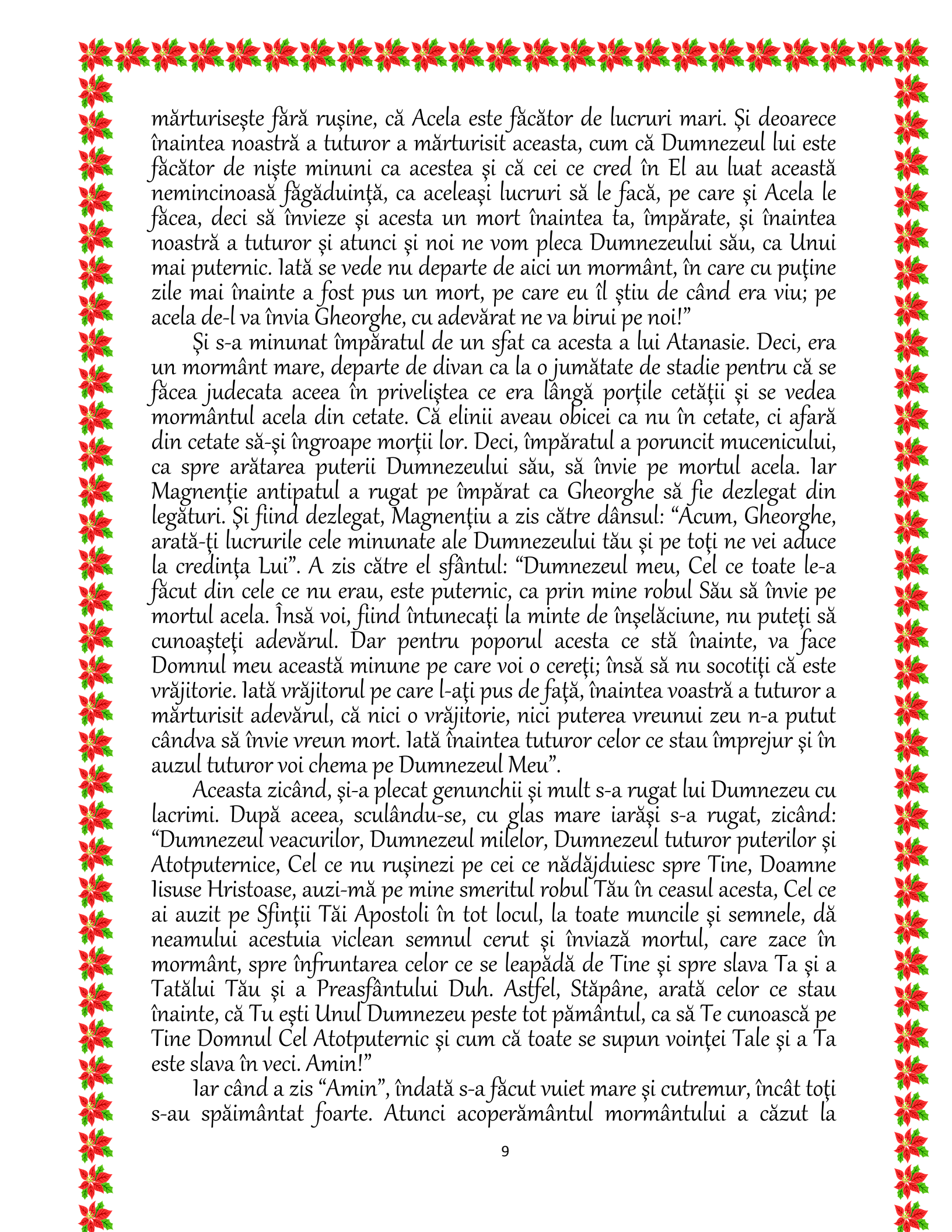

vas a zis: “De voiești, o, împărate, ca omul acela fără minte să te asculte întru toate, atunci să bea băutura aceasta”. Apoi iarăși alt vas luând, a zis: “Iar de voiești împărăția ta, să vezi moartea lui cea amară, pe aceasta să o bea”. Și îndată din porunca împăratului, a fost adus Sfântul Gheorghe înaintea lui la judecată. Și a zis către dânsul, Dioclețian: “Acum se vor strica și vor înceta toate vrăjile tale, Gheorghe!” Și a poruncit cu sila să-l adape pe el cu băătură fermecată. Iar sfântul bând-o fără îndoire, stătea nevătămat, bucurându-se și batjocorind acea înșelăciune idolească și diavolească.

Împăratul, înnebunind de mânie, a poruncit, ca și cu cealaltă băătură plină de otravă de moarte, să-l adape cu sila. Iar sfântul neașteptând ca să-l silească, a luat singur vasul de bunăvoie și a băut otrava cea purtătoare de moarte; dar era fără nici o vătămare cu ajutorul darului lui Dumnezeu, fiind păzit de moarte. Și s-a minunat împăratul cu toată suita; asemenea și vrăjitorul Atanasie stătea ca ieșit din minți, minunându-se și nepricepându-se. Apoi, după un ceas, a zis împăratul către mucenic: “Până când, Gheorghe, ne faci a ne mira de faptele tale? Până când ne amăgești și nu ne spui adevărul? Prin ce fel de meșteșugiri vrăjitoarești nu bagi seamă de muncile ce-ți aducem asupra ta, încât nici de adăparea cea purtătoare de moarte nu te-ai vătămat? Spune-mi cu adevărat toate, că voim să te ascultăm cu blândețe”. Atunci Fericitul Gheorghe a răspuns: “Să nu socotești, împărate, că noi cu scorniri omenești răbdăm schingiuri, ci cu chemarea lui Hristos și cu puterea Lui; pentru că, nădăjduind spre Dânsul, întru nimic socotim toate chinurile, după tainica Lui învățătură”. Zis-a Dioclețian: “Care este tainica învățătură a Hristosului Tău?” Sfântul Gheorghe a răspuns: “Știind, de mai înainte, că a voastră răutate sporește spre mai rău, a învățat pe slugile Sale să nu se teamă de cei ceucid trupul, că sufletul nu-l pot ucide, căci ni se spune că nici un fir de păr din capul nostru nu va pieri, iar de veți bea ceva de moarte nu vă va vătăma. Și acum ascultă, o, împărate; aceasta ne este nouă făgăduința cea nemincinoasă a Lui, pe care în scurt o voi arăta ție: *Cel ce crede în Mine, lucrurile pe care Eu le fac și acela le va face.*”

Zis-a Dioclețian: “Și care lucruri ziceți voi, că sunt ale Lui?” Răspuns-a sfântul: “Pe orbi a-i lumina, pe cei stricați a-i curăți, șchiopilor a le da umblare și surzilor auzire; duhurile cele necurate a le izgoni, pe morți a-i învia și altele asemenea acestora. Acestea sunt lucrurile lui Hristos”. Împăratul, întorcându-se către Anastasie vrăjitorul, a zis: “Tu ce zici de acestea?” “Mă minunez cum, batjocorind blândețea ta, acesta grăiește minciuni, nădăjduind că va scăpa din puternicele tale mâini. Pentru că noi, folosindu-ne de multe faceri de bine de la zeii cei fără de moarte în toate zilele, însă niciodată n-am văzut ca să învieze un mort. Iar acesta, nădăjduind spre un om mort și ținându-se de Dumnezeul Cel răstignit, îl

mărturisește fără rușine, că Acela este făcător de lucruri mari. Și deoarece înaintea noastră a tuturor a mărturisit aceasta, cum că Dumnezeu lui este făcător de niște minuni ca acestea și că cei ce cred în El au luat această nemincinoasă făgăduință, ca aceleași lucruri să le facă, pe care și Acela le făcea, deci să învieze și acesta un mort înaintea ta, împărate, și înaintea noastră a tuturor și atunci și noi ne vom pleca Dumnezeului său, ca Unui mai puternic. Iată se vede nu departe de aici un mormânt, în care cu puține zile mai înainte a fost pus un mort, pe care eu îl știu de când era viu; pe acela de-l va învia Gheorghe, cu adevărat ne va birui pe noi!”

Și s-a minunat împăratul de un sfat ca acesta a lui Atanasie. Deci, era un mormânt mare, departe de divan ca la o jumătate de stadie pentru că se făcea judecata aceea în prveliștea ce era lângă porțile cetății și se vedea mormântul acela din cetate. Că elinii aveau obicei ca nu în cetate, ci afară din cetate să-și îngroape morții lor. Deci, împăratul a poruncit mucenicului, ca spre arătarea puterii Dumnezeului său, să învie pe mortul acela. Iar Magnenție antipatul a rugat pe împărat ca Gheorghe să fie dezlegat din legături. Și fiind dezlegat, Magnențiu a zis către dânsul: “Acum, Gheorghe, arată-ți lucrurile cele minunate ale Dumnezeului tău și pe toți ne vei aduce la credința Lui”. A zis către el sfântul: “Dumnezeul meu, Cel ce toate le-a făcut din cele ce nu erau, este puternic, ca prin mine robul Său să învie pe mortul acela. Însă voi, fiind întunecați la minte de înșelăciune, nu puteți să cunoașteți adevărul. Dar pentru poporul acesta ce stă înainte, va face Domnul meu această minune pe care voi o cereți; însă să nu socotiți că este vrăjitorie. Iată vrăjitorul pe care l-ați pus de față, înaintea voastră a tuturor a mărturisit adevărul, că nici o vrăjitorie, nici puterea vreunui zeu n-a putut cândva să învie vreun mort. Iată înaintea tuturor celor ce stau împrejur și în auzul tuturor voi chema pe Dumnezeul Meu”.

Aceasta zicând, și-a plecat genunchii și mult s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi. După aceea, sculându-se, cu glas mare iarăși s-a rugat, zicând: “Dumnezeul veacurilor, Dumnezeu milelor, Dumnezeu tuturor puterilor și Atotputernice, Cel ce nu rușinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Doamne Iisuse Hristoase, auzi-mă pe mine smeritul robul Tău în ceasul acesta, Cel ce ai auzit pe Sfinții Tăi Apostoli în tot locul, la toate muncile și semnele, dă neamului acestuia viclean semnul cerut și înviază mortul, care zace în mormânt, spre înfruntarea celor ce se leapădă de Tine și spre slava Ta și a Tatălui Tău și a Preasfântului Duh. Astfel, Stăpâne, arată celor ce stau înainte, că Tu ești Unul Dumnezeu peste tot pământul, ca să Te cunoască pe Tine Domnul Cel Atotputernic și cum că toate se supun voinței Tale și a Ta este slava în veci. Amin!”

Iar când a zis “Amin”, îndată s-a făcut vuiet mare și cutremur, încât toți s-au spăimântat foarte. Atunci acoperământul mormântului a căzut la

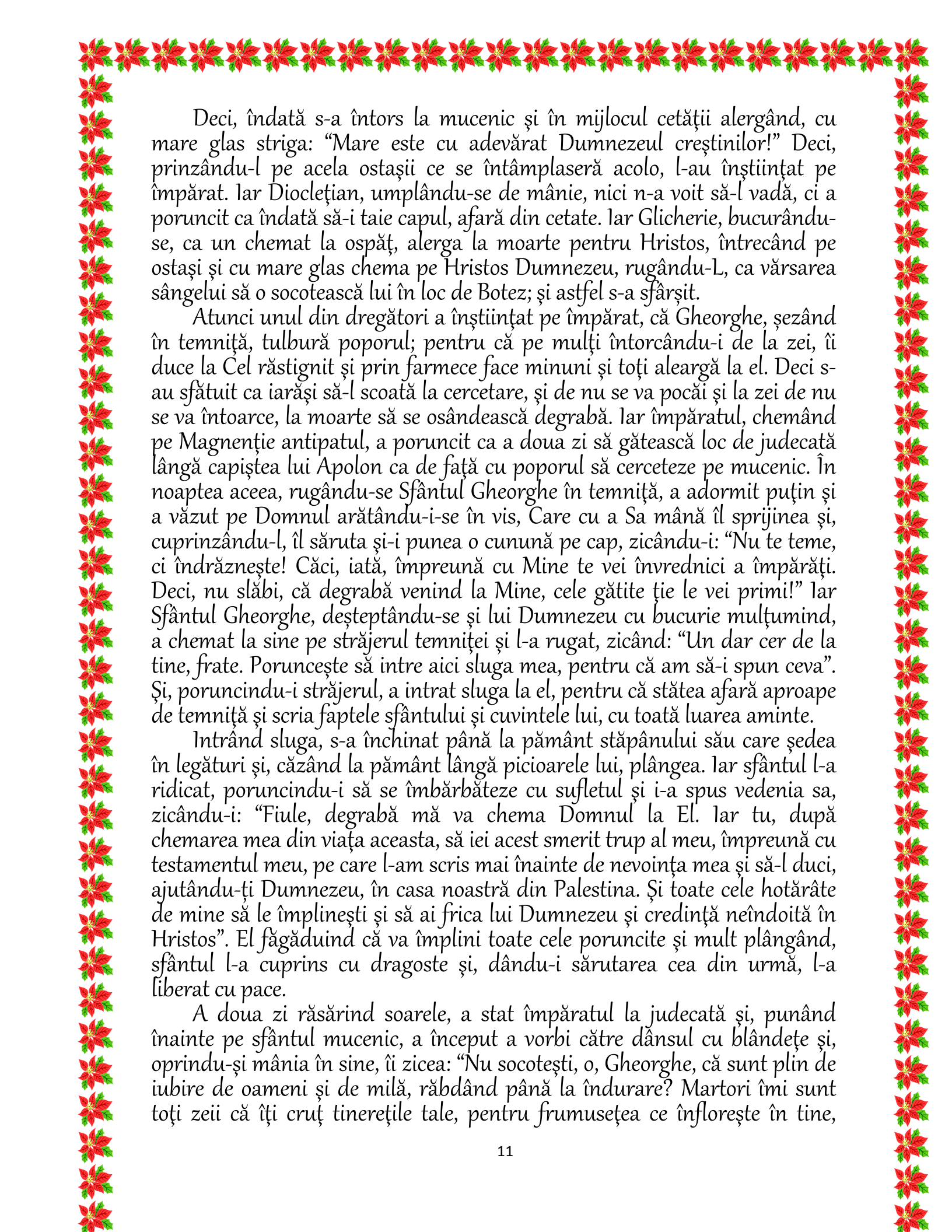
pământ și mormântul deschizându-se, mortul s-a sculat viu și a ieșit dinăuntru, privindu-l toți, fiind îngroziți de frică. Și îndată s-a făcut ceartă mare în popor, căci mulți se bucurau și pe Hristos ca pe un Dumnezeu mare îl laudau.

Iar împăratul și cei împreună cu dânsul, umplându-se de spaimă și de necredință, mai întâi ziceau că Gheorghe, fiind vrăjitor mare, nu pe un mort, ci pe un duh oarecare și o nălucă a sculat din mormânt, spre amăgirea celor ce privesc. După aceea, cunoscând că nu este nălucire, ci cu adevărat om înviat din morți, care chema numele lui Hristos, alerga la Gheorghe și de el se lipea, toți erau întru nepricepere mare ca niște ieșiți din minte și cu totul neștiind ce să facă, tăceau. Iar Atanasie, alergând, a căzut la picioarele Sfântului Gheorghe, mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu Atotputernic și rugând pe mucenic ca să-i ierte greșelile cele făcute din neștiință. Iar după câțeva vreme, Dioclețian poruncind să tacă poporul, a început a grăi astfel: “Oare vedeți amăgire, o, bărbaților? Oare vedeți răutatea și vicleșugul vrăjitorilor acestora? Acest necurat Atanasie, ajutând vrăjitorului celui de un obicei cu dânsul, nu i-a dat otravă aceluia să bea, ci niște farmece ca să-i ajute spre amăgirea noastră și pe un om viu, cu vrăjile lor l-au făcut că este mort, iar cu farmecele l-au sculat înaintea ochilor noștri, ca și cum din morți l-ar fi înviat”.

Aceasta zicând, a poruncit ca lui Atanasie și omului celui înviat din morți, fără întrebare să le taie capetele, iar pe Sfântul Mucenic al lui Hristos, Gheorghe, să-l țină în temniță și în legături, până ce mai pe urmă va chibzui ce va face cu el. Iar Sfântul Gheorghe, intrând în temniță, se bucura cu duhul și mulțumea lui Dumnezeu, zicând: “Slavă Ție, Stăpâne, că nu rușinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine. Mulțumesc Ție, că-mi ajuți în toate și-mi arăți mari faceri de bine în toate zilele, iar a mea nevrednicie cu darul Tău o împodobești. Învrednicește-mă, Dumnezeule, Dumnezeul meu, ca mai degrabă să văd slava Ta, rușinând pe diavol până în sfârșit!”

Șezând Sfântul Marele Mucenic Gheorghe în temniță, cei care crezuseră în Hristos, prin minunile făcute de dânsul, mergeau la el, dând aur străjerilor și căzând la picioarele lui, erau povățuiți de dânsul la sfânta credință. Iar câți erau bolnavi primeau tămăduire de bolile lor, pentru că îi tămăduia prin chemarea numelui lui Hristos și prin însemnarea Crucii, de aceea, mulți mergeau la dânsul în temniță. Între unii ca aceia era și un bărbat, anume Glicherie, căruia i s-a întâmplat de a căzut un bou al lui din munte într-o vale și i-a pierit bou. Dar auzind Glicherie despre sfânt, a alergat la dânsul, plângând după bou. Iar Sfântul Gheorghe, zâmbind, a zis către dânsul: “Mergi, frate, și bucură-te, căci Hristos al meu ți-a înviat bou tău!” Iar el, crezând cu neîndoire în cuvintele mucenicului, s-a dus și și-a aflat bou viu, după spusele sfântului.

Deci, îndată s-a întors la mucenic și în mijlocul cetății alergând, cu mare glas striga: “Mare este cu adevărat Dumnezeu creștinilor!” Deci, prinzându-l pe acela ostașii ce se întâmplaseră acolo, l-au înștiințat pe împărat. Iar Dioclețian, umplându-se de mânie, nici n-a voit să-l vadă, ci a poruncit ca îndată să-i taie capul, afară din cetate. Iar Glicherie, bucurându-se, ca un chemat la ospăț, alerga la moarte pentru Hristos, întrecând pe ostași și cu mare glas chema pe Hristos Dumnezeu, rugându-L, ca vărsarea sângelui să o socotească lui în loc de Botez; și astfel s-a sfârșit.

Atunci unul din dregători a înștiințat pe împărat, că Gheorghe, șezând în temniță, tulbură poporul; pentru că pe mulți întorcându-i de la zei, îi duce la Cel răstignit și prin farmece face minuni și toți aleargă la el. Deci s-au sfătuit ca iarăși să-l scoată la cercetare, și de nu se va pocăi și la zei de nu se va întoarce, la moarte să se osândească degrabă. Iar împăratul, chemând pe Magnenție antipatul, a poruncit ca a doua zi să gătească loc de judecată lângă capiștea lui Apolon ca de față cu poporul să cerceteze pe mucenic. În noaptea aceea, rugându-se Sfântul Gheorghe în temniță, a adormit puțin și a văzut pe Domnul arătându-i-se în vis, Care cu a Sa mână îl sprijinea și, cuprinzându-l, îl săruta și-i puneă o cunună pe cap, zicându-i: “Nu te teme, ci îndrăznește! Căci, iată, împreună cu Mine te vei învrednici a împărăți. Deci, nu slăbi, că degrabă venind la Mine, cele gătite ție le vei primi!” Iar Sfântul Gheorghe, deșteptându-se și lui Dumnezeu cu bucurie mulțumind, a chemat la sine pe străjerul temniței și l-a rugat, zicând: “Un dar cer de la tine, frate. Poruncește să intre aici sluga mea, pentru că am să-i spun ceva”. Și, poruncindu-i străjerul, a intrat sluga la el, pentru că stătea afară aproape de temniță și scria faptele sfântului și cuvintele lui, cu toată luarea aminte.

Intrând sluga, s-a închinat până la pământ stăpânului său care ședea în legături și, căzând la pământ lângă picioarele lui, plângea. Iar sfântul l-a ridicat, poruncindu-i să se îmbărbăteze cu sufletul și i-a spus vedenia sa, zicându-i: “Fiule, degrabă mă va chema Domnul la El. Iar tu, după chemarea mea din viața aceasta, să iei acest smerit trup al meu, împreună cu testamentul meu, pe care l-am scris mai înainte de nevoia mea și să-l duci, ajutându-ți Dumnezeu, în casa noastră din Palestina. Și toate cele hotărâte de mine să le împlinești și să ai frica lui Dumnezeu și credință neîndoită în Hristos”. El făgăduind că va împlini toate cele poruncite și mult plângând, sfântul l-a cuprins cu dragoste și, dându-i sărutarea cea din urmă, l-a liberat cu pace.

A doua zi răsărind soarele, a stat împăratul la judecată și, punând înainte pe sfântul mucenic, a început a vorbi către dânsul cu blândețe și, oprindu-și mânia în sine, îi zicea: “Nu socotești, o, Gheorghe, că sunt plin de iubire de oameni și de milă, răbdând până la îndurare? Martori îmi sunt toți zeii că îți cruț tinerețile tale, pentru frumusețea ce înflorește în tine,

pentru cunoștința și pentru bărbăția ta. Aș fi voit să te am părtaș al împărăției mele și să fi al doilea cu cinstea, dacă ai fi voit să te întorci la zei. Spune, deci, ce gândești despre aceasta?” Sfântul Gheorghe răspunse: “Se cădea, o, împărate, ca mila ta cea atât de mare să o fi arătat de la început către mine, iar nu să te sălbăticești atât de mult asupra mea”. Împăratul ascultând cu plăcere niște cuvinte ca acestea ale mucenicului, i-a zis îndată: “De voiești să te supui mie cu dragoste, ca unui tată, toate chinurile care le-ai suferit, ți le voi răsplăti cu multe cinstiri”.

Grăit-a Sfântul Gheorghe: “De voiești, o, împărate, să intrăm acum înăuntrul capiștei, să vedem pe zeii cei cinstiți de voi”. Împăratul sculându-se cu osârdie și cu bucurie, a mers în capiștea lui Apolon cu tot poporul, ducând cu cinste și pe Sfântul Gheorghe împreună cu dâșii, iar poporul striga laudând pe împăratul, socotind puterea și biruința zeilor lor. Apoi, intrând și făcându-se tăcere mare și pregătind jertfă, toți priveau spre mucenic, așteptând fără îndoială să aducă jertfă zeilor. Sfântul, apropiindu-se de zeul Apolon și întinzând mâna către el, a întrebat pe cel neînsuflețit, ca pe un viu, zicând: “Tu voiești să primești jertfă de la mine ca un Dumnezeu?” Sfântul, zicând aceasta, și-a făcut semnul Crucii, iar diavolul care locuia în idol a răspuns niște cuvinte ca acestea: “Nu sunt Dumnezeu; și nici unul asemenea mie nu este! Numai Unul este Dumnezeu; Acela pe care tu Îl propovăduiești! Noi ne-am depărtat de îngerii cei ce-i slujesc Lui și înșelăm pe oamenii cei stăpâniți de zavistie”. Atunci sfântul a zis către el: “Dar cum îndrăzniți voi să stați aici, venind eu, slujitorul adevăratului Dumnezeu?” Zicând sfântul acestea, un sunet și glas de plângere ieșea de la idoli, apoi deodată căzând toți la pământ s-au sfărâmat.

Atunci slujitorii și mulți din popor s-au pornit ca niște turbați, cu multă mânie asupra sfântului, bătându-l și legându-l. Apoi strigau asupra împăratului: “Pierde pe vrăjitorul acesta, o, împărate! Pierde-l mai înainte de a ne pierde el pe noi!” Făcându-se o strigare și o tulburare ca aceasta și străbătând vestea aceea prin toată cetatea, împărăteasa Alexandra, care până atunci avea ascunsă în sine credința în Hristos, neputând s-o tăinuiască mai mult, a alergat într-un suflet acolo unde era Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, și văzând gâlceava poporului și pe mucenic legat, privindu-l de departe și neputând să se apropie de dânsul din cauza mulțimii, a început a striga cu mare glas, zicând: “Dumnezeul lui Gheorghe, ajută-mi că Tu ești Dumnezeu Cel Atotputernic!”

După ce s-a liniștit puțin gâlceava poporului, Dioclețian a poruncit să-i aducă înainte pe mucenic și fiind ca îndrăcit de mânia cea cumplită, a zis către sfântul: “Oare astfel de mulțumire ai dat, pentru mila mea către tine, necuratule om? Oare așa te-ai obișnuit a jertfi zeilor?” Sfântul Gheorghe răspunse: “Așa m-am deprins a cinsti pe zeii tăi, o, împărate nebun.

Rușinează-te dar de acum, de a-ți pune nădejdea ta spre niște zei ca aceștia, care nu pot să-și ajute nici lor și care nu rabdă nici venirea de față a robilor lui Hristos”.

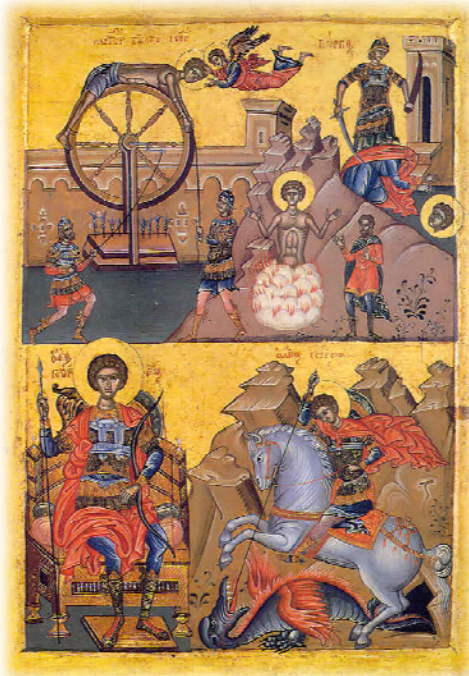
Zicând acestea sfântul, iată a venit împărăteasa în mijloc, mărturisind cu îndrăzneală înaintea tuturor pe Hristos, Dumnezeuul adevărat; apoi căzând la picioarele mucenicului, defăima nebunia tiranului, ocărând pe zei și blestemând pe cei ce se închină lor. Iar împăratul se uimea, văzând pe soția sa cu o îndrăzneală atât de mare slăvind pe Hristos, defăimând pe idoli și căzând la picioarele mucenicului. Apoi a zis către dânsa: “Ce-ți este, Alexandro, că lipindu-te de vrăjitorul și fermecătorul acesta, te lepezi de zei cu atâta nerușinare?” Ea s-a întors de la dânsul, nedându-i nici un răspuns. Atunci Dioclețian, umplându-se de mai multă mânie, n-a mai făcut multă cercetare despre Gheorghe, nici despre împărăteasă, ci îndată a hotărât pedeapsă de moarte pentru amândoi, într-acest chip: “Gheorghe cel rău, care a mărturisit că este galileean și a hulit mult asupra zeilor și asupra mea, împreună cu Alexandra împărăteasa mea, care s-a amăgit de vrăjile lui și cu asemenea nebunie a ocărât pe zei, poruncesc să fie tăiați cu sabia”.

Atunci ostașii cei rânduiți pentru aceea, răpind pe mucenic legat, l-au dus afară din cetate, târând împreună cu dânsul și pe împărăteasa cea de bun neam, care, urmând cu osârdie, se ruga lui Dumnezeu în sine, mișcându-și buzele și privind adeseori spre cer. Apoi, ajungând la un loc oarecare, împărătesei i-au slăbit puterile și a cerut să șadă puțin. După aceea și-a întors capul spre zid și și-a dat duhul în mâinile Domnului. Văzând aceasta, Gheorghe, mucenicul lui Hristos, a preamărit pe Dumnezeu și mergea cu mare bucurie, rugându-se Domnului, ca și alergarea lui să se săvârșească cu bine. Apoi, când s-a apropiat de locul cel hotărât, unde era să fie tăiat și-a ridicat glasul și se ruga în acest chip:

“Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeuul meu, că n-ai veselit pe vrăjmașii mei, ci ai izbăvit sufletul meu ca pe o pasăre din cursa vânătorilor! Auzi-mă și acum, Stăpâne, și stai înaintea robului Tău în ceasul acesta de la sfârșit și izbăvește sufletul meu de meșteșugirile duhului celui din văzduh, al vrăjmașului celui mare și de durerile cele necurate. Și să nu le socotești păcatul celor ce au greșit înaintea mea, în neputința lor, ci iertare și dragoste arată-le lor, ca și aceia, cunoscându-Te, să câștige parte din Împărăția Ta, împreună cu aleșii Tăi. Primește și sufletul meu, împreună cu cei ce bine Ți-au plăcut în veac, trecând cu vederea toate greșelile mele cele cu știință și cu neștiință. Adu-ți aminte, Stăpâne, de cei ce cheamă numele Tău Cel cu mareuviință, că binecuvântat și preamărit ești în veci. Amin”.

Astfel rugându-se cu bucurie și-a plecat capul sub sabie. Și a fost tăiat în ziua de douăzeci și trei a lunii Aprilie, săvârșindu-și bine mărturisirea, împlinindu-și alergarea și păzind credința fără de prihană, pentru care a și

luat cununa dreptății cea pregătită lui. Unele ca acestea sunt nevoințele cele mari ale viteazului ostaș Gheorghe. Unele ca acestea sunt biruințele lui asupra vrăjmașilor. Deci, în acest chip nevoindu-se, s-a învrednicit cununii celei nestricăcioase și veșnice. Cu ale cărui rugăciuni și noi să ne învrednicim în partea dreptilor și să stăm de-a dreapta sa, în ziua venirii a doua a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia l se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Din minunile Sfântului și Marelui Mucenic Gheorghe (23 aprilie)

În părțile Siriei era o cetate ce se numea Ramel, în care se zidea o biserică de piatră, în numele Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe. Și nu era în acel loc piatră de felul acela, din care s-ar fi putut face stâlpi mari, spre întărirea zidirii, ci din alte părți depărtate se aduceau pe mare stâlpi de preț. Deci, mulți din cetățenii cei iubitori de Dumnezeu s-au dus în diferite locuri ca să cumpere stâlpi de piatră pentru biserică ce se zidea. S-a dus și o femeie dreptcredincioasă, văduvă, care avea osârdie și credință către Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, voind, ca din sărăcia sa, să cumpere pentru biserică sfântului un stâlp. Și, cumpărând dintr-un loc un stâlp ales, l-a adus la malul mării, unde un alt bărbat bogat din cetatea Ramel, cumpărând câțiva stâlpi îi pune în corabie; și a rugat mult femeia pe omul acela, să-i ia și stâlpul ei în corabie, împreună cu ceilalți și să-l ducă la biserică mucenicului. Iar el nu i-a ascultat rugăminta și nu i-a luat stâlpul ei; ci, aruncând în

corabie numai stâlpii săi, a plecat. Atunci femeia aceea, aruncându-se la pământ, plângea cu jale și chema în ajutor pe Sfântul Mare Mucenic, ca să rânduiască precum știe el, ca și stâlpul ei să fie dus în Ramel, la biserica lui.

Astfel femeia, mâhnindu-se și plângând, a adormit și i s-a arătat în vis Sfântul Mare Mucenic Gheorghe în chip de voievod, mergând călare și ridicând-o de la pământ, i-a zis: “Spune-mi de ce te mâhnești, o, femeie?” Iar ea i-a spus pricina durerii sale și a văzut pe sfânt descălecând de pe cal și zicând către dânsa: “Unde voiești să-ți pui stâlpul?” Iar ea a zis: “În partea dreaptă a bisericii”. Și îndată sfântul a scris cu degetul său pe stâlp astfel: “Stâlpul acesta al văduvei, să se pună în partea dreaptă a bisericii, după cel dintâi stâlp, ca să fie acesta al doilea”. Aceasta scriind, a zis către femeie: “Ajută-mi tu singură”.

Și, apucând ei stâlpul, piatra s-a ușurat și de către amândoi a fost aruncată în mare. Aceasta văzând-o femeia în vedenia somnului și deșteptându-se, n-a găsit stâlpul în locul acela. Dar punându-și nădejdea către Dumnezeu și spre Sfântul Gheorghe, robul Lui, a pornit pe cale spre casa sa. Și mai înainte de întoarcerea ei, precum și a corabiei, adică îndată după acea vedenie din somn, chiar a doua zi s-a găsit stâlpul ei pe malul mării, în Ramel. Apoi după ce a sosit bărbatul acela, care își ducea stâlpii în corabie și a ieșit la mal, a văzut stâlpul văduvei și scrierea de pe el, care se închipuise pe piatră de degetul sfântului foarte bine, ca și cum literele ar fi fost însemnate pe lut. Atunci s-a minunat foarte și cunoscând minunea ce se făcuse de sfântul mare mucenic și pricepând greșeala sa, se căia că trecuse cu vederea rugămintea văduvei și cerea iertare de la sfânt, prin multe rugăciuni, ceea ce a și dobândit de la el, arătându-i-se în vedenie. Deci stâlpul acela al văduvei s-a pus în acel loc în care s-a poruncit, spre pomenirea femeii și spre arătarea minunii făcute de marele mucenic, dar mai ales spre slava izvorului minunilor lui Hristos, Dumnezeuul nostru.

După mulți ani, saracinii luând Siria sub stăpânirea lor, s-a întâmplat în cetatea Ramel, în cea mai sus pomenită biserică a Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, o minune ca aceasta:

Un saracin vestit, împreună cu alți saracini, au intrat în biserică, pe vremea citirii pravilei, și văzând icoana Sfântului Gheorghe și pe preot stând înaintea ei și închinându-se și săvârșind în taină rugăciuni, a zis către prietenii săi în limba saracinilor: “Vedeți pe acest nebun, ce face? Se roagă la scândură. Aduce-ți-i un arc și o săgeată, să săgetez scândura aceea”. Și îndată i-au adus un arc, pe care el, stând dinapoia tuturor, l-a încordat și a aruncat o săgeată asupra icoanei mucenicului; iar săgeata n-a zburat spre icoană, ci în sus și căzând din înălțime, a lovit pe saracinul acela în mână și i-a rănit-o.

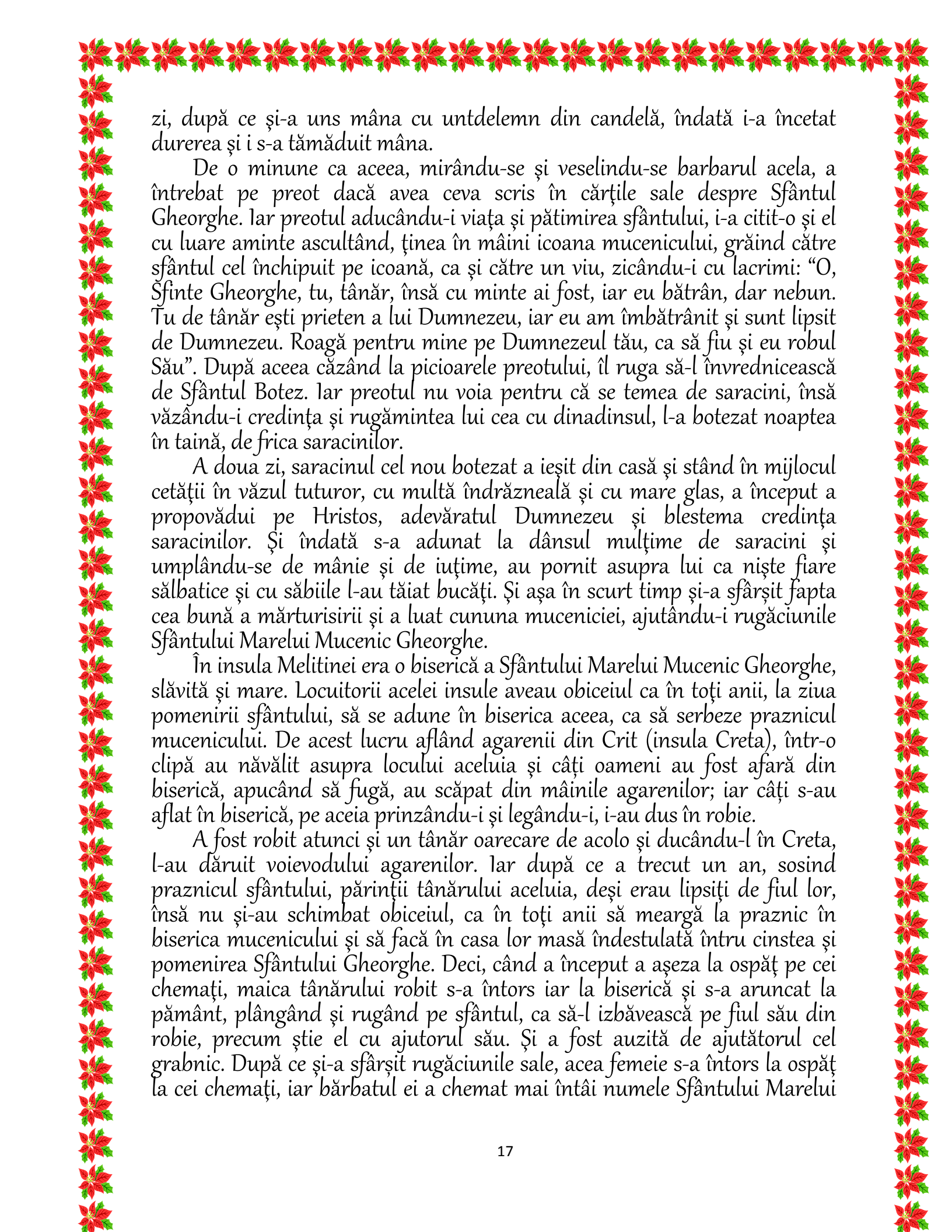

Deci, a ieșit îndată afară, ducându-se acasă, durându-l mâna foarte și curgându-i mult sânge; apoi se umflase și striga suspinând, fiind cuprins de o durere de moarte. Și avea în casa sa niște slujnice de credință creștinească, pe care chemându-le, le-a zis: “Am fost în biserica Sfântului vostru Gheorghe și am vrut să-i săgetez icoana lui, dar m-am săgetat pe mine, căci întorcându-se săgeata, mi-a rănit mâna și iată mor de nesuferită durere”. Iar ele i-au zis: “Oare ți se pare că ai făcut bine, îndrăznind să lovești chipul sfântului mucenic?” Zis-a saracinul: “Au doară are putere chipul acela, să mă facă astfel, precum sunt acum de bolnav?” Slujnicele au răspuns: “Noi suntem neînvățate și nu putem să-ți răspundem, dar cheamă un preot și acela îți va spune cele ce ne întrebi pe noi”. Barbarul a ascultat sfatul slujnicilor sale și a chemat pe preot și a zis: “Vreau să știu ce putere are scândura aceea sau icoana, căreia te închini tu?” A răspuns preotul: “Eu nu mă închinam scândurii, ci Dumnezeului meu, Ziditorul tuturor, mă rugam celui închipuit pe scândură cu chipul Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, ca să fie mijlocitor pentru mine către Dumnezeu”.

Zis-a barbarul: “Cine este Gheorghe, dacă nu este el Dumnezeul vostru?” Răspuns-a preotul: “Sfântul Gheorghe nu este Dumnezeu, ci slugă a lui Dumnezeu și a Domnului nostru Iisus Hristos, care a fost asemenea om pământean ca și noi. El multe munci a răbdat de la păgânii care-l sileau să se lepede de Hristos, dar cu vitejie pe toate răbdându-le și bine săvârșindu-și mărturisirea numelui lui Hristos, a luat dar de la Dumnezeu ca să facă semne și minuni; iar noi, iubindu-l pe el, cinstim icoana lui și, ca și cum am privi spre el, ne închinăm lui, îl cuprindem și-i sărutăm icoana, în același chip cum și tu faci după moartea părinților și fraților tăi; căci având îmbrăcămintea lor înaintea ta, lacrimi și le săruți, ca și cum ai avea pe aceia înaintea ta. Deci, așa și noi socotim icoanele sfinților, nu ca pe niște dumnezei, să nu fie aceea, ci ca pe niște închipuiri ale slugilor lui Dumnezeu, care prin icoanele lor fac minuni, precum s-a întâmplat cu tine, cel ce ai îndrăznit a săgeta icoana sfântului mucenic, ca să știi puterea lui și să fie și spre învățătura altora”.

Acestea auzindu-le saracinul, a zis: “Ce voi face? Vezi mâna mea sângerândă, căci groaznică durere pătimesc și de moarte mă apropii”. Zis-a lui preotul: “De voiești să fii viu și întreg, poruncește să aducă la tine chipul Sfântului și Marelui Mucenic Gheorghe și-l pune pe patul tău; apoi o candelă plină cu untdelemn arzând, să fie înaintea lui aprinsă toată noaptea, iar a doua zi luând untdelemn din candelă, să ungi mâna ta cea bolnavă și atunci să crezi că te vei tămădui, și-ți va fi ție așa”. Iar saracinul îndată a rugat pe preot, ca să-i aducă icoana Sfântului Gheorghe, pe care primind-o cu bucurie, a făcut toate așa precum a învățat de la preot. A doua

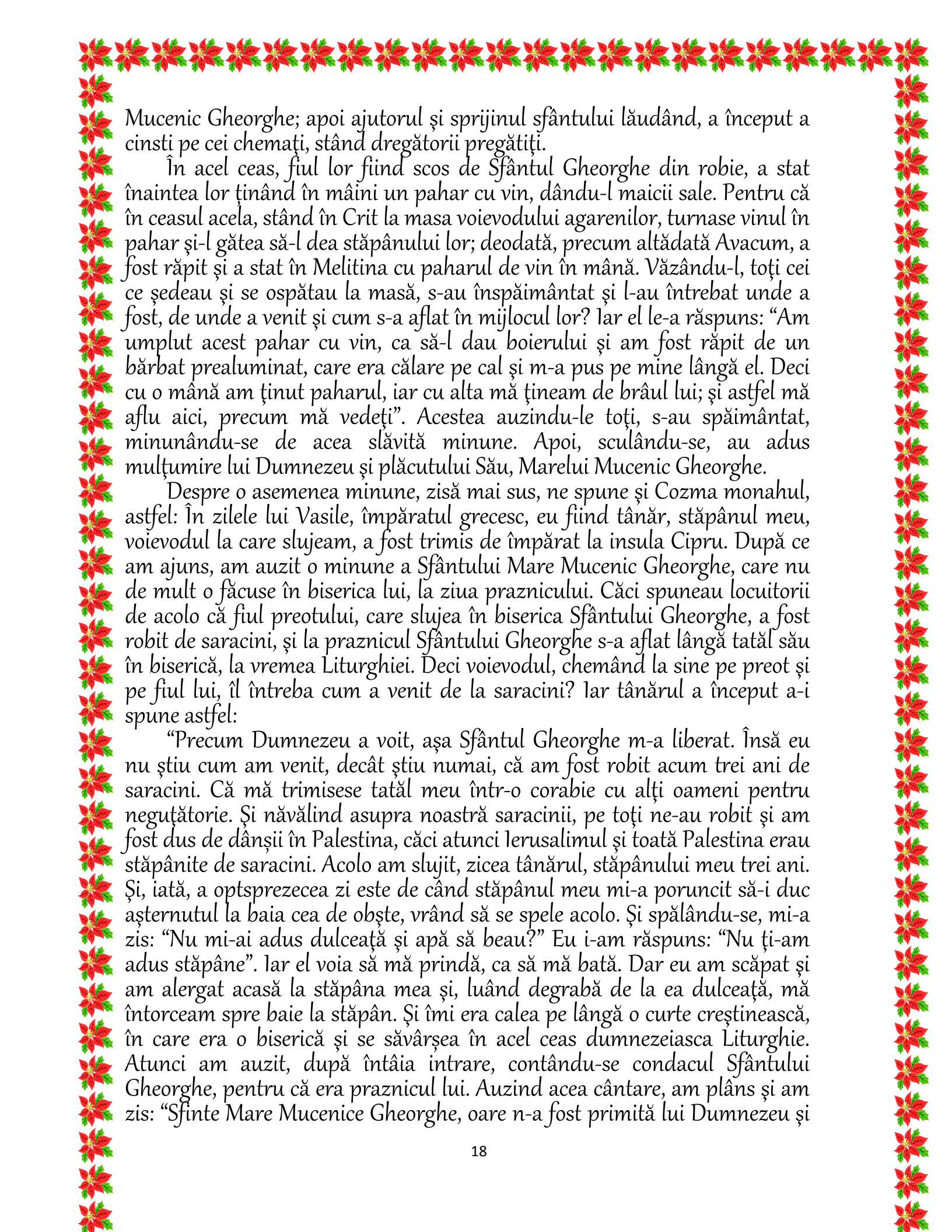
zi, după ce și-a uns mâna cu untdelemn din candelă, îndată i-a încetat durerea și i s-a tămăduit mâna.

De o minune ca aceea, mirându-se și veselindu-se barbarul acela, a întrebat pe preot dacă avea ceva scris în cărțile sale despre Sfântul Gheorghe. Iar preotul aducându-i viața și pătimirea sfântului, i-a citit-o și el cu luare aminte ascultând, ținea în mâini icoana mucenicului, grăind către sfântul cel închipuit pe icoană, ca și către un viu, zicându-i cu lacrimi: “O, Sfinte Gheorghe, tu, tânăr, însă cu minte ai fost, iar eu bătrân, dar nebun. Tu de tânăr ești prieten a lui Dumnezeu, iar eu am îmbătrânit și sunt lipsit de Dumnezeu. Roagă pentru mine pe Dumnezeul tău, ca să fiu și eu robul Său”. După aceea căzând la picioarele preotului, îl ruga să-l învrednicească de Sfântul Botez. Iar preotul nu voia pentru că se temea de saracini, însă văzându-i credința și rugămintea lui cea cu dinadinsul, l-a botezat noaptea în taină, de frica saracinilor.

A doua zi, saracinul cel nou botezat a ieșit din casă și stând în mijlocul cetății în văzul tuturor, cu multă îndrăzneală și cu mare glas, a început a propovădui pe Hristos, adevăratul Dumnezeu și blestema credința saracinilor. Și îndată s-a adunat la dânsul mulțime de saracini și umplându-se de mânie și de iuțime, au pornit asupra lui ca niște fiare sălbatice și cu săbiile l-au tăiat bucăți. Și așa în scurt timp și-a sfârșit fapta cea bună a mărturisirii și a luat cununa muceniei, ajutându-i rugăciunile Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe.

În insula Melitinei era o biserică a Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, slăvită și mare. Locuitorii acelei insule aveau obiceiul ca în toți anii, la ziua pomenirii sfântului, să se adune în biserică aceea, ca să serbeze praznicul mucenicului. De acest lucru aflând agarenii din Crit (insula Creta), într-o clipă au năvălit asupra locului aceuia și câți oameni au fost afară din biserică, apucând să fugă, au scăpat din mâinile agarenilor; iar câți s-au aflat în biserică, pe aceia prinzându-i și legându-i, i-au dus în robie.

A fost robit atunci și un tânăr oarecare de acolo și ducându-l în Creta, l-au dăruit voievodului agarenilor. Iar după ce a trecut un an, sosind praznicul sfântului, părinții tânărului aceuia, deși erau lipsiți de fiul lor, însă nu și-au schimbat obiceiul, ca în toți anii să meargă la praznic în biserică mucenicului și să facă în casa lor masă îndestulată întru cinstea și pomenirea Sfântului Gheorghe. Deci, când a început a așeza la ospăț pe cei chemați, maica tânărului robit s-a întors iar la biserică și s-a aruncat la pământ, plângând și rugând pe sfântul, ca să-l izbăvească pe fiul său din robie, precum știe el cu ajutorul său. Și a fost auzită de ajutorul cel grabnic. După ce și-a sfârșit rugăciunile sale, acea femeie s-a întors la ospăț la cei chemați, iar bărbatul ei a chemat mai întâi numele Sfântului Marelui

Mucenic Gheorghe; apoi ajutorul și sprijinul sfântului laudând, a început a cinsti pe cei chemați, stând dregătorii pregătiți.

În acel ceas, fiul lor fiind scos de Sfântul Gheorghe din robie, a stat înaintea lor ținând în mâini un pahar cu vin, dându-l maicii sale. Pentru că în ceasul acela, stând în Crit la masa voievodului agarenilor, turnase vinul în pahar și-l gătea să-l dea stăpânului lor; deodată, precum altădată Avacum, a fost răpit și a stat în Melitina cu paharul de vin în mână. Văzându-l, toți cei ce ședeau și se ospătau la masă, s-au înspăimântat și l-au întrebat unde a fost, de unde a venit și cum s-a aflat în mijlocul lor? Iar el le-a răspuns: “Am umplut acest pahar cu vin, ca să-l dau boierului și am fost răpit de un bărbat prealuminat, care era călare pe cal și m-a pus pe mine lângă el. Deci cu o mână am ținut paharul, iar cu alta mă țineam de brâul lui; și astfel mă aflu aici, precum mă vedeți”. Acestea auzindu-le toți, s-au spăimântat, minunându-se de acea slăvită minune. Apoi, sculându-se, au adus mulțumire lui Dumnezeu și plăcutului Său, Marelui Mucenic Gheorghe.

Despre o asemenea minune, zisă mai sus, ne spune și Cozma monahul, astfel: În zilele lui Vasile, împăratul grecesc, eu fiind tânăr, stăpânul meu, voievodul la care slujeam, a fost trimis de împărat la insula Cipru. După ce am ajuns, am auzit o minune a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, care nu de mult o făcuse în biserica lui, la ziua praznicului. Căci spuneau locuitorii de acolo că fiul preotului, care sluja în biserica Sfântului Gheorghe, a fost robit de saracini, și la praznicul Sfântului Gheorghe s-a aflat lângă tatăl său în biserică, la vremea Liturghiei. Deci voievodul, chemând la sine pe preot și pe fiul lui, îl întreba cum a venit de la saracini? Iar tânărul a început a-i spune astfel:

“Precum Dumnezeu a voit, așa Sfântul Gheorghe m-a liberat. Însă eu nu știu cum am venit, decât știu numai, că am fost robit acum trei ani de saracini. Că mă trimisese tatăl meu într-o corabie cu alți oameni pentru neguțătorie. Și năvălind asupra noastră saracinii, pe toți ne-au robit și am fost dus de dânșii în Palestina, căci atunci Ierusalimul și toată Palestina erau stăpânite de saracini. Acolo am slujit, zicea tânărul, stăpânului meu trei ani. Și, iată, a optsprezecea zi este de când stăpânul meu mi-a poruncit să-i duc așternutul la baia cea de obște, vrând să se spele acolo. Și spălându-se, mi-a zis: “Nu mi-ai adus dulceață și apă să beau?” Eu i-am răspuns: “Nu ți-am adus stăpâne”. Iar el voia să mă prindă, ca să mă bată. Dar eu am scăpat și am alergat acasă la stăpâna mea și, luând degrabă de la ea dulceață, mă întorceam spre baie la stăpân. Și îmi era calea pe lângă o curte creștinească, în care era o biserică și se săvârșea în acel ceas dumnezeiasca Liturghie. Atunci am auzit, după întâia intrare, contându-se condacul Sfântului Gheorghe, pentru că era praznicul lui. Auzind acea cântare, am plâns și am zis: “Sfinte Mare Mucenice Gheorghe, oare n-a fost primită lui Dumnezeu și

ție nici o suspinare a robului tău, adică a tatălui meu? Pentru ce ai trecut cu vederea lacrimile și rugăciunile lui, cele făcute de el pentru mine, în biserica ta, ca să mă fi izbăvit din această robie și pradă?”

Aceasta zicând, alergam spre baie, și văzându-mă stăpânul meu plin de lacrimi, a început cu mânie a mă ocări și mi-a zis: “Toarnă!” Și am turnat în pahar dulceața, și mi-a zis stăpânul: “Toarnă!” Dacă am luat vasul să torn în pahar, am început a nu vedea pe stăpânul meu, zicând ceva și am auzit cântarea ce se cânta: “Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin!”. Și m-am văzut în altar, iar pe tatăl meu ținând Sfântul Potir și zicând către eclesiarh: “Dați-mi apă”. Iar eu, stând înaintea lui cu vasul, voiam să torn în Sfântul Potir; pentru că, precum stăteam în baie înaintea saracinului, într-o mână ținând paharul cu dulceață, iar în alta, vasul din care turnam și deodată m-am aflat în Altar stând înaintea tatălui meu pe când el slujea. Iar tatăl meu căutând spre mine, a zis către eclesiarh: “Cine este acest tânăr?” Acesta a zis cu mirare: “Nu știm cine este acesta și de unde vine”. Și eram cu părul ras și cu hainele saracinești. Apoi am zis către tatăl meu: “Oare nu mă recunoști pe mine, tată? Eu sunt fiul tău!” Și a zis către mine tatăl: “Dar acest vas și paharul pentru ce le ai în mâinile tale și ce este în ele?” Și am zis: “Aceasta este dulceață, pentru că fiind eu în baie cu stăpânul, aproape de Ierusalim, când voiam să-i dau lui băutura aceasta, îndată m-am aflat în biserică”.

Iar tatăl meu s-a cutremurat de spaimă, și puțin a fost, că n-a scăpat din mâini Sfântul Potir, pe care îl ținea. Iar eu am lăsat jos paharul și vasul și am zis: “Nu te tulbura, părinte, ci sfârșește-ți slujba”. Apoi, punând tatăl meu Potirul pe Sfântul Prestol și, ridicându-și mâinile, a dat laudă lui Dumnezeu și a preamărit pe Sfântul Gheorghe. Iar paharul pe care l-a lăsat pe marmură nu s-a stricat, nici nu s-a vărsat, asemenea și vasul celălalt. Și sfârșind tatăl meu slujba, m-a cuprins și m-a sărutat cu lacrimi și am mers acasă. Apoi, auzind de mine toate rudele și prietenii noștri, s-au adunat la noi. Și, văzându-mă, s-au bucurat și au preamărit pe Dumnezeu și pe Sfântul Gheorghe, robul Lui, care m-a izbăvit de la saracini în clipeala ochilor”.

O povestire ca aceea a fiului preotului, auzind-o voievodul și toți cei împreună cu dânsul, foarte mult au preamărit pe Dumnezeu și pe Sfântul Gheorghe. Și dându-i și tatălui său daruri mari, i-au liberat.

Asemenea acestor minuni mai sus-zise ale Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, se află și această minune: În părțile Paflagoniei, în cetatea Amastrida era un bărbat, anume Leontie și soția lui Teofana, și amândoi aveau mare credință și osârdie către Sfântul Marele Mucenic Gheorghe și năzuiau totdeauna la biserica lui, care era nu departe de acolo, lângă râul ce se numea Partenos. După numirea râului aceuia, biserica aceea a

mucenicului se numea "Partenia". Pe acea biserică, cei doi soți au împodobit-o din averile lor cu toată bunacuviință, din dragostea lor către Sfântul Gheorghe, pe care îl aveau peste averile lor purtător de grijă, păzitor și apărător. De aceea, în toți anii săvârșeau pomenirea mucenicului cu cinste și cu cucernicie, făcând milostenii multe și masă îndestulată săracilor, scăpătaților, străinilor, rudeniilor și prietenilor. Aceia aveau un fiu, căruia îi dăduseră numele Gheorghe, pentru ca să aibă pomenirea mucenicului totdeauna în minte și pe limbă cu dragoste.

În zilele acelea împărăția la greci, Constantin al VIII-lea, care a fost fiul împăratului Leon cel înțelept. Și au ridicat război bulgarii cu grecii, pentru că bulgarii, ungurii și cu tătarii, năvălind asupra părților grecești, le pustiau, prădându-le și a fost nevoie ca oastea grecească să se adune în cete. Iar de vreme ce Leontie era locuitor al cetății Amastridei în Paflagonia, din rânduiala ostășească, îi porunca și lui să iasă la război. Însă Leontie acum era bătrân, iar fiul Gheorghe era în vârstă de bărbat; deci, a socotit ca în locul său să-și trimită fiul la oaste. Și luându-l pe el Leontie și Teofana, l-au dus mai întâi în biserică mai sus-zisă și, rugându-se înaintea icoanei mucenicului, au zis: "Ție, o, Sfinte Mare Mucenice Gheorghe, îți încredințăm pe fiul nostru cel unul-născut și iubit, pe care cu numele tău l-am numit, pe tine iubindu-te; deci, tu să-i fii povățuitor în cale și păzitor în război și să-l întorci la noi întreg și sănătos, ca rodul credinței noastre celei către tine, prin a Ta facere de bine luându-l, cu multe faceri de bine să preamărim totdeauna a ta purtare de grijă și apărare pentru noi".

Așa rugându-se, au liberat pe fiu la ceata oștirii grecești. Iar când s-a făcut război cu vrăjmașii, mai întâi grecii au biruit pe bulgari, iar după aceea, îndreptându-se bulgarii au început a birui pe greci, căci așa a lăsat Dumnezeu pentru păcat. Și s-a făcut măcel mare și a căzut puterea grecească în ascuțișul sabiei vrăjmașilor, încât abia a scăpat cineva de la acel război.

În acea vreme Gheorghe fiul lui Leontie, fiind prins viu de un bulgar oarecare, s-a păzit cu rugăciunile sfântului de la moarte. Văzându-l bulgarul tânăr și frumos la față, l-a cruțat și l-a dus la pământul lui, unde Gheorghe slujea aceluia ca un rob. Iar Leontie și Teofana, auzind de biruirea taberelor grecești și văzând că nu s-a întors fiul lor, plângeau și se tânguiau cu nemângâiere, socotind că este ucis la război; și căzând la icoana Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, în biserică lui strigau: "Oare într-o nădejde ca aceasta, mucenice al lui Hristos, ți-am încredințat pe fiul nostru cel iubit, ca să fie mâncare păsărilor cerului și fiarelor pământului? Oare așa ai auzit rugăciunile și suspinurile noastre? Dacă pentru noi cei ce am îmbătrânit nu ți-a fost milă, apoi cel puțin pentru tinerețile cele înflorite ale aceluia să te fi

milostivit. Pentru ce ai trecut cu vederea pe a noastră ticăloșie, plăcutule al lui Dumnezeu?”

Acestea și cele asemenea cu acestea grăindu-le, cu negrăită tânguire și strigare câtăva vreme, la toți cei ce erau acolo, i-a pornit spre lacrimi, iar mai cu seamă maica plângea neîncetat cu amară tânguire. Și a fost acea biruință asupra grecilor în luna lui August; dar trecând toamna și iarna, a sosit luna aprilie și praznicul Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe. Atunci Leontie cu soția sa, deși își pierduseră orice nădejde, crezând că fiul lor a căzut de sabie la război, n-au încetat rugăciunile către sfântul mucenic și, după obicei, au pregătit, precum se cădea, masă îndestulată. Iar după săvârșirea slujbelor bisericești, au luat la sine mulți oaspeți și săraci, care toți fiind așezați la masă și ospătându-se, de nimic nu le era vorba decât numai de Gheorghe, fiul lor, care nu se întorsese de la război.

Deci, părinții s-au pornit a plânge, iar oaspeții îi mângâiau și mai ales pe maica care se tânguia. Iar fiul său Gheorghe, fiind în robie, avea la stăpânul său slujba bucătăriei și în aceeași zi, fierbând bucate, își aduse aminte de casa părinților săi și de praznuirea lor, apoi de rudenii, de prieteni și de vecini și zicea în mintea sa: “Acum în casa părinților mei, ce fel de mese sunt? Cine sunt acei care se ostenesc? Ce fel de pomenire au pentru mine? Oare viu mă vor socoti că sunt, sau mort?” Zicând acestea se tânguia amar.

Apoi a sosit vremea să prânzească stăpânul lui și trebuia ca singur Gheorghe să ducă mâncarea cu ulcica, înaintea stăpânului său. Deci, ștergându-se de lacrimi, a luat de la foc ulcica fierbând și o ducea. Și îndată s-a aflat în casa părinților săi, înaintea feții tuturor celor ce se ospătau. O, ce minune! S-au spăimântat toți văzând deodată pe fiul lui Leontie, anume Gheorghe, stându-le înaintea și fierbându-i ulcica în mână. Iar părinții lui credeau că văd o nălucire. Dar dacă s-au convins că este adevărat, iar nu nălucire, s-au repezit la dânsul cu bucurie și căzând pe grumajii lui, îl cuprindeau și-l sărutau, plângând de nemăsurată și nenădăjduită bucurie. Asemenea și toți cei ce erau acolo plângeau de bucurie.

Și fiind întrebat Gheorghe, cum a rămas viu de la război, unde a fost și cum a venit la dânsii, el le-a spus toate cu amănuntul. Iar pentru a sa răpire din robie, le-a spus astfel: “În acest ceas slujeam în bucătăria stăpânului meu și aveam poruncă ca să-i aduc ulcica cu mâncarea aceasta, pe care luând-o, o duceam la masă. Dar pășind eu pe câteva trepte spre foisorul în care stăpânul meu ospăta, deodată am văzut un ostaș călare pe cal, strălucind cu negrăită lumină, care m-a luat cu ulcica aceasta și nu știu cum m-a adus aici înaintea voastră.

Auzind toți aceasta, și mai ales părinții lui, au dat mare mulțumire lui Dumnezeu și Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe. Și au gustat apoi toți din

mâncarea aceea și s-a făcut altă minune; căci cu cât gustau din ulcica aceea, cu atât într-înșea se înmulțea mâncarea; și era ulcica mică, cât să mănânce un om, iar cei ce mâncau erau foarte mulți și toți au mâncat din destul, lăudând pe Dumnezeu și zicând: “Iată că Sfântul Marele Mucenic Gheorghe, ne-a trimis la praznicul său hrană aleasă de la bulgari”. După aceasta a dat ulcica la biserica Sfântului Marelui Mucenic, cu multe mulțumiri și jertfe. Și se păstra ulcica aceea între sfintele vase ale bisericii, în pomenirea acelei preasfinte minuni a Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe.

Acea biserică a Sfântului Gheorghe din vremea cea de demult a fost mică și învechită și acum era să cadă, nefiind cine să zidească alta nouă, sau pe cea veche să o dreagă și să o înnoiască. Însă aceasta era din lipsa locuitorilor celor de acolo și așa biserica aceea, nefiind îngrijită, s-a pustii, și s-a întâmplat într-înșea o minune ca aceasta: niște copii adunându-se acolo, se jucau; și era între dâșii un copil totdeauna biruit și ocărât de ceilalți. Dar supărându-se copilul de ocările cele multe și-a întors ochii spre biserica Sfântului Gheorghe și a zis: “Sfinte Gheorghe, ajută-mi, ca să biruiesc și îți voi aduce în biserică o plăcintă frumoasă”. Și îndată copilul acela a biruit pe ceilalți copii la jocurile lor cele copilărești și încă nu odată sau de două ori, ci de multe ori a făcut aceasta, mai mult decât ceilalți.

Deci, ducându-se la maica sa, i-a spus că a făgăduit sfântului să dăruiască o plăcintă și o cerea de la dânsa, ca să-și împlinească făgăduința sa către Sfântul Gheorghe. Iar maica iubitoare de fiu și mai ales către mucenic, a îndeplinit rugămintea copilului și i-a dat o plăcintă bună și caldă, iar el, ducând-o în biserică, a pus-o înaintea Altarului și, închinându-se, s-a dus. Apoi, în acea vreme, trecând pe acolo patru neguțători, au intrat în biserică, să se închine Sfântului Gheorghe și au aflat plăcinta bună, că era caldă și cu aburi bine mirositori. Și au zis în sine neguțătorii: “De aceasta nu are trebuință sfântul, s-o mâncăm noi și în locul ei să punem tămâie”. Iar după ce au mâncat-o, vrând să iasă din biserică, nu nimereau ușile bisericii, pentru că li se păreau că e zid și nu puteau să iasă. Deci au pus câte un ban de argint dar n-au ieșit; apoi au pus toți un galben și s-au rugat sfântului ca să-i lase să iasă și n-au putut, fiind cuprinși de orbire. Apoi toți cei patru au pus câte un galben și s-au rugat cu căldură; și astfel li s-a dat ieșirea, pentru că au găsit ușile bisericii deschise și au ieșit fără să-i oprească.

Acei galbeni și bani de argint au fost începutul adunării banilor, ca să se înnoiască biserica aceea. Pentru că a străbătut știrea despre acea minune în toată partea aceea și mulți oameni dreptcredincioși dând de la ei mult aur și argint, au zidit o biserică nouă și mare de piatră, au înfrumusețat-o cu podoabe și au îndestulat-o cu lucrurile cele de trebuință. Și se săvârșeau în acea biserică minuni preaslăvite, întru slava lui Hristos Dumnezeu și întru lauda Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe.

Să se scrie și această minune a Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe, despre un tânăr ce era mușcat de un șarpe veninos. Căci unul din monahii cei plăcuți lui Dumnezeu, anume Gheorghe, având ajutor pe Sfântul Mare Mucenic de un nume cu el, ne-a povestit cele ce urmează: Ducându-mă pe calea spre munte, având în mâini o cruce, m-a întâmpinat un monah bătrân și, luând de la mine crucea, se ducea înainte. Și mergând puțin, s-a abătut din cale pe o cărare, iar eu mergeam în urma lui. Și iată o turmă de oi, iar tânărul care era păstor zăcea jos mușcat de șarpe. Era în apropiere un izvor și starețul mi-a zis: “Scoate apă și să udăm crucea”. Făcând aceasta și deschizând gura tânărului, i-am turnat apă, ce era vărsată pe cruce, iar starețul i-a zis: “În numele Preasfintei Treimi, să te vindece, robul lui Dumnezeu, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”. Și, întorcându-se, tânărul a vărsat dintr-însul niște venin purtător de moarte și s-a sculat. Iar starețul i-a zis: “Spune-mi, cum te-ai jurat ieri către văduva aceea săracă, pe a cărei oaie, care ți-a dat-o s-o paști, ai vândut-o cu trei arginți și tu i-ai spus că a mâncat-o lupul?” Tânărul a zis: “Adevărat, părinte, așa este; dar tu cum de ai știut?”

Starețul a răspuns: “Șezând eu în chilia mea, a venit la mine un bărbat pe un cal alb și mi-a zis: “Sofronie, scoală-te și du-te degrabă la izvorul care este de-a dreapta ta, spre miazăzi, unde vei găsi un tânăr mușcat de șarpe. Vei întâmpina acolo pe un monah purtând o Cruce în mână, săpată în lemn și, luând Crucea aceea, să torni pe ea apă și să dai tânărului aceluia mușcat de șarpe să bea din apa aceea, zicându-i astfel: “În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, te vindecă pe tine robul lui Dumnezeu, Mucenicul Gheorghe”. Și să-i zici să nu se jure mai mult pe numele lui Dumnezeu, nici pe numele sfinților Lui, nici să facă cuiva strâmbătate și să dea oaia văduvei celei sărace, ca să nu-i fie ceva și mai rău””.

După ce a auzit aceasta de la acel bătrân, tânărul a căzut la picioarele lui, zicând: “Iartă-mă, părinte, că așa este; am vândut oaia acelei femei pe trei arginți și ieri am amăgit-o, zicând că a mâncat-o lupul. Iar femeia mi-a zis: “Oare acesta este adevărul sau este minciună?” Eu i-am răspuns: “Așa este, mă jur, pe Dumnezeul Cel adevărat!” Și femeia a zis: “Tu nu mă știi că sunt săracă? Cum voiești, așa să faci; dar va cere-o de la tine Dumnezeu și Sfântul Gheorghe; căci am făgăduit acea oaie pentru praznicul Sfântului Gheorghe, să o dau de mâncare la săraci”. Deci, eu - zice tânărul - am greșit, și rog a ta iubire de Dumnezeu, părinte, roagă-te pentru mine lui Dumnezeu și Sfântului Gheorghe, ca să mi se ierte păcatul acela, căci voi da acelei femei trei berbeci de ziua Sfântului Gheorghe și în toată viața mea, pentru praznicul acestui sfânt, voi da zeciuală la săraci din turma pe care o pasc”.

Și astfel, tânărul care s-a tămăduit, cerând rugăciune și iertare de la fericitul stareț Sofronie, s-a dus la locul său, mulțumind lui Dumnezeu și plăcutului Său, Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe”.

Dar nu se cuvine a tăcea și acea vestită minune despre uciderea balaurului, pe care a făcut-o Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, aproape de Palestina, patria sa, în părțile Sirofiniciei, lângă cetatea Viritului, peste marea cea mare a Siriei, nu departe de cetatea Lida, unde s-a îngropat trupul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe; pentru care au fost zugrăvite diferite icoane din vechime de cei vrednici de credință zugrăvi ai pământului Palestinei, despre acea minune ce se pomenește. La cei ce călătoresc în Palestina, este arătat locul acelei minuni, care s-a făcut astfel:

Era lângă cetatea Viritului, spre muntele Libanului, un lac foarte mare, în care era un balaur înfricoșător și ucigător, care, ieșind din lac, pe mulți oameni îi apuca și-i pierdea, mâncându-i. Și de multe ori oamenii, înarmându-se spre uciderea lui, erau goniți și uciși, căci balaurul apropiindu-se de zidurile cetății, cu suflarea sa cea pierzătoare, umplea văzduhul de venin purtător de moarte; încât mulți se vătămau și mureau. Și era necaz și mâhnire, strigare și plângere mare neîncetată în acea cetate, în care oamenii erau necredincioși cu însuși împăratul, stăpânitorul lor, fiind toți închinători la idoli.

Deci, într-una din zile, adunându-se oamenii acelei cetăți, au mers la împăratul lor și i-au zis: “Ce să facem, că pierim de balaurul acesta?” Iar el le-a răspuns: “Ceea ce îmi vor descoperi zeii, aceea vă voi spune”. Și prin descoperirea diavolilor, care locuiau în idoli pierzători de suflete omenești, un sfat ca acesta le-a dat: “De nu vor voi să piară toți, să dea în fiecare zi la rând și cu sorți, fiecare pe copiii lor, fecior sau fată, spre mâncare acelu balaur”. Și a zis împăratul: “Dacă va veni rândul până la mine, apoi și eu, deși am numai o fiică, și pe aceea o voi da”. Și au primit acel sfat împărătesc, dar mai ales diavolesc, oamenii aceia, și astfel hotărând, făceau după sfatul și după rânduiala aceea. Și își dădeau toți cetățenii mari și mici pe copiii lor balaurului, în fiecare zi spre mâncare, punând pe malul acelu lac pe fiii și fiicele lor, câte unul, înfrumusețându-i cu bună podoabă, deși le era jale și plâneau foarte mult pentru ei. Iar balaurul acela ieșind, îi apuca și-i mânca.

După ce a înconjurat rândul pe toți oamenii cetății aceia, au mers la împărat și i-au zis: “Iată, împărate, noi toți, după sfatul și după hotărârea ta, am dat pe copiii noștri balaurului. Dar acum s-a sfârșit rândul. Deci, ce ne mai poruncești să facem?” Răspuns-a împăratul: “Voi da și eu pe singura mea fiică pe care o am, iar după aceea ce ne vor descoperi iarăși zeii, eu vă voi spune”. Deci, chemând împăratul pe fiica sa, i-a poruncit să se împodobească cu bunăcuviință, cu toate că îi era jale de ea și a plâns foarte mult cu toată casa sa. Însă, neputând să strice hotărârea aceea, ca și cum ar

fi fost dumnezeiască, după descoperirea diavolilor, pentru jertfa lor legiuită a hotărât să o dea pe ea la balaur, ca pe o jertfă zeului iadului; iar el cu ai săi, privind din înălțimea palatului, cu ochii plini de lacrimi o petreceau. Iar fecioara, fiind pusă pe malul lacului la locul obișnuit, unde se dădea balaurului jertfă, stătea acolo tânguindu-se și așteptând să iasă balaurul din lac și să o mănânce.

Însă, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Cel ce voiește ca toți să se mântuiască și cetatea aceea voind să o izbăvească de pierzarea trupească și de cea sufletească, a sosit acolo Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ostașul Împăratului ceresc, care avea sulița în mâini. Și văzând pe acea fecioară stând pe mal și foarte mult plângând, a întrebat-o: “Pentru ce stai aici și plângi așa?” Iar ea a zis lui: “Bunule voinice, fugi degrabă de aici cu calul tău, ca să nu mori împreună cu mine!” Iar sfântul a grăit către ea: “Nu te teme, fecioară, ci spune-mi mie, ce aștepti, și de ce privește la tine poporul de departe?” Zis-a către el fecioara: “O, alesule tânăr, te văd viteaz și voinic, dar pentru ce dorești să mori împreună cu mine? Fugi degrabă de la locul acesta”. Iar sfântul i-a zis: “Nu mă voi duce, până nu-mi vei spune adevărul. Pentru ce zăbovești aici plângând, și pe cine aștepti?” Deci, i-a spus lui fecioara toate pe rând, despre balaur și despre sine. Și a zis către ea Sfântul Gheorghe: “Nu te teme, fecioară, că eu în numele Domnului Dumnezeuului meu Cel adevărat te voi izbăvi de balaur”. Iar ea a răspuns: “Bunule voinice, nu dori să pieri cu mine, ci fugi și te izbăvește de moartea cea amară! Ajută-mi mie, să mor singură aici, căci nici pe mine nu mă vei izbăvi de înghițirea balaurului, dar și tu vei pieri”.

Acestea grăindu-le fecioara către dânsul, acel balaur înfricoșat s-a arătat ieșind din lac și se apropia la obișnuita lui mâncare. Pe acesta văzându-l fecioara a strigat cu mare glas, zicând: “Fugi, omule, iată că balaurul vine!” Iar Sfântul Gheorghe s-a însemnat cu semnul Crucii și chema pe Domnul, zicând: “În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”, și s-a repezit cu sulița asupra balaurului. Deci învărtind sulița, l-a lovit pe acela în gâtlee și, rănindu-l, l-a culcat la pământ, iar calul călca pe balaur cu picioarele. După aceea Sfântul Gheorghe a poruncit fecioarei, să lege pe balaur cu brâul și să-l ducă în cetate ca pe un câine. Iar poporul privind cu mirare la aceea și văzând pe balaur fiind dus de fecioară, a început a fugi de frică. Apoi Sfântul Gheorghe a zis către dânșii: “Nu vă temeți, ci nădăjduiți spre Domnul nostru Iisus Hristos și credeți în El, căci El m-a trimis la voi ca să vă izbăvesc de balaur!” Și a ucis Sfântul Gheorghe pe balaurul acela cu sabia în mijlocul cetății. Apoi oamenii, trăgându-i trupul afară din cetate, l-au ars cu foc.

Atunci împăratul cetății aceleia și tot poporul au crezut în Hristos și au primit Sfântul Botez. Și erau cei botezați douăzeci și cinci de mii de bărbați,

afară de femei și de copii. În acel loc, după aceea, s-a zidit o biserică mare și preafrumoasă, în numele Prea-sfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu și întru cinstirea Sfântului purtătorului de biruință Marele Mucenic Gheorghe, căci, precum a izbăvit el pe fecioara aceea de balaurul cel văzut, așa păzește fără prihană Biserica lui Hristos și pe tot sufletul cel dreptcredincios, cu ajutorul său, de cel nevăzut balaur din adâncul iadului și de păcat, ca de un șarpe purtător de moarte.

Aici s-a mai făcut și o altă minune. Căci în acea vreme când s-a sfințit biserica cea zidită în cinstea Sfântului purtătorului de biruință Gheorghe, atunci, ca semn al dumnezeiescului dar ce s-a vărsat acolo, a izvorât din altar apă vie, care tămăduia toate bolile celor ce năzuiau cu credință, spre slava lui Hristos, Care este izvorul vieții, Împăratul slavei, Dumnezeu în Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, lăudat între sfinții Săi în veci. Amin.

Povestire despre minunea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe și despre saracinul care a avut o vedenie în biserica sa (3 noiembrie)

Amira al Siriei a trimis pe nepotul său în cetatea Diopoli, pe care saracinii o numesc Rempli, ca să cerceteze oarecare pricini ce avea acolo. În cetatea aceea este o biserică minunată a Sfântului Gheorghe, pe care văzând-o de departe saracinul acela, a poruncit slugilor să-i ducă lucrurile sale în catehumena bisericii, că acolo vrea să poposească. Apoi a poruncit să ducă și cele douăsprezece cămile ale lui în biserică, să se odihnească. Preoții bisericii îl rugau să nu facă acest lucru necuviincios și neplăcut lui Dumnezeu. Iar el, înfricoșându-i, a poruncit să le ducă. Dar cum au intrat cămilele în biserică,

o, minune! au căzut toate jos și au murit. Văzând nepotul lui Amira semnul acesta, s-a mirat de puterea cea mare a Sfântului Gheorghe și a poruncit să scoată cămilele afară din biserică.

A doua zi s-a dus preotul să slujească Sfânta Liturghie și saracinul privea din catehumenă să vadă ce are să facă. Iar iubitorul de oameni, Dumnezeu nostru, i-a deschis ochii minții lui și i-a arătat înfricoșata minune ce urmează:

În vremea când preotul săvârșea dumnezeieștile Taine, saracinul a văzut cum preotul a înjunghiat un copil mic și foarte frumos, apoi sângele lui l-a turnat într-un pahar sfințit, iar trupul l-a tăiat și l-a pus într-un disc sfințit; și, când s-a isprăvit chinonicul (cântarea de la sfârșitul Liturghiei), a văzut saracinul pe preot că a tăiat trupul pruncului bucățele și împărțea poporul cu cărnurile și cu sângele pruncului și se minuna foarte.

După ce a săvârșit preotul dumnezeiasca Liturghie, a luat prescurile cele mai bune și le-a dus în dar saracinului, care l-a întrebat: "Ce sunt acestea?" Iar preotul a răspuns: "Acestea sunt din prescurile pe care le slujim noi în Biserica noastră". Atunci saracinul i-a zis cu mânie: "Dintru acestea ai slujit tu liturghie astăzi? Au nu te-am văzut eu că ai înjunghiat fără de milă un prunc mic și prea frumos și sângele lui l-ai turnat în pahar, iar trupul lui l-ai tăiat bucățele și l-ai pus pe disc și le-ai împărțit poporului? Toate acestea pe care le-ai făcut tu, necuratule și ucigașule, au nu le-am văzut eu?"

Acestea auzindu-le preotul, s-a cutremurat și, căzând la picioarele saracinului, a zis: "Slăvit să fie Domnul nostru, Care te-a învrednicit pe tine, stăpânul meu, a vedea o înfricoșătoare minune ca aceasta. Din aceasta eu cred că tu ești mare om înaintea lui Dumnezeu și că El vrea să te aibă numărât printre cei mântuiți".

Saracinul, rămânând uimit de cuvintele preotului, a zis: "Oare prescurile acestea sunt chipul celor ce am văzut eu?" Preotul a răspuns: "Așa, domnul meu, așa sunt și așa le credem; cum că pâinea și vinul pe care le aducem la Liturghia noastră sunt Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar vederea aceasta până acum eu nu m-am învrednicit niciodată s-o am, căci sunt păcătos, ci văd înaintea mea numai pâine și vin. Însă, de vreme ce Domnul Dumnezeu meu te-a învrednicit pe tine, stăpânul meu, să vezi o taină ca aceasta, cred că ești mare om; căci Părinții cei mari ai Bisericii noastre, ca oameni prea vrednici vedeau această minunată taină".

Saracinul, auzind acestea și minunându-se foarte, s-a plecat jos și s-a gândit mult timp. După aceea, ca și cum s-ar fi deșteptat dintr-un somn și-a venit în sine și, poruncind slugilor lui să iasă afară, a zis preotului: "Precum văd și precum deplin mă încredințez, credința creștinilor este adevărată; și,

vai mie! că mi-am petrecut viața cu minciună și deșertăciune în credința saracinilor cea cu adevărat păgână. Dar de vreme ce este voia lui Dumnezeu ca să mă mântuiesc, botează-mă, ca să slujesc măcar de acum înainte lui Dumnezeu cu conștiință curată!”

Preotul i-a răspuns: “Nu îndrăznesc, domnul meu, să te botez, căci unchiul tău este împărat și, aflând de aceasta, mă va ucide și pe mine și va strica și bisericele noastre. Dar dacă voiești, pleacă în taină de aici și du-te la patriarhul Ierusalimului, fără să te cunoască, și el te va boteza”.

Saracinul, auzind acestea, a găsit o haină de păr și, îmbrăcându-se cu dânsa, într-o noapte a fugit pe ascuns și s-a dus la Ierusalim la patriarh, fără să fie cunoscut; și, căzând la picioarele lui, l-a rugat să-l boteze.

Dacă s-a botezat, după a opta zi a zis către patriarh: “Cu darul lui Dumnezeu m-am făcut creștin; deci ce se cade să fac, ca să mă mântuiesc?” Patriarhul i-a răspuns: “Dacă voiești să te mântuiești, du-te la Muntele Sinai, unde se află monahi cucernici și îmbunătățiți, fă-te monah și păzește poruncile lui Dumnezeu”.

El s-a dus la Muntele Sinai și, făcându-se monah, a petrecut acolo trei ani; și deprinzându-se cu toate faptele creștinești de la monahii aceia, a ajuns în mari sporiri ale faptelor bune. După aceea, a rugat pe egumen să-i dea voie să se ducă la Remplici și, luând binecuvântare, s-a dus acolo. Intrând în Biserica Sfântului Gheorghe, l-a întâmpinat preotul cel de Dumnezeu cinstitor, acela de care am spus mai înainte și, arătându-i-se lui cine este, i-a zis: “Iată că, cu dumnezeiescul dar și prin rugăciunile tale cele bine primite, m-am făcut creștin și monah, însă am mare dorință să văd pe Domnul Iisus Hristos. Pentru aceea te rog cu căldură, să mă înveți ce se cade să fac ca să-mi împlinesc dorința”.

Atunci preotul, slăvind pe Dumnezeu, i-a zis: “Du-te la Amira, unchiul tău, și înaintea lui și a tuturor saracinilor, mărturisește pe Domnul nostru Iisus Hristos, cum că este Fiul lui Dumnezeu, Făcător a toată zidirea; cum că S-a făcut om și a făcut preaslăvite minuni în lume și S-a răstignit, S-a îngropat și a treia zi a înviat și cu slavă S-a înălțat la ceruri. Deci, făcând asta cu îndrăzneală, vei vedea pe Domnul”.

Atunci, de-a pururea pomenitul monahul acela, plecându-se dumnezeieștilor cuvinte ale cucernicului preot, a plecat îndată și s-a dus la locul unde era unchiul său; iar noaptea, suindu-se în minaretul geamiei lor, a început a striga: “Alergați aici, o, saracini, că am să vă spun vouă cuvânt!”

Aceia, auzind aceasta, au alergat cu făclii și, aflând pe monahul acela, l-au întrebat ce are să le spună. Monahul le-a zis: “Ce-mi dați să vă spun unde este nepotul lui Amira, care a fugit pe ascuns?” Aceia au răspuns: “Dacă ne vei spune aceasta, îți vom da bani câți vei voi”.

Monahul a zis: “Duceți-mă la Amira, ca să-i spun!” Atunci, numaidecât l-au dus la Amira cu bucurie, zicând: “Monahul acesta știe unde este nepotul tău”. Amira l-a întrebat de-l știe cu adevărat. Monahul a răspuns: “Da, cu adevărat știu, căci eu însumi sunt; însă acum sunt creștin și cred în Tatăl, în Fiul și în Sfântul Duh, într-o Dumnezeuire, și mărturisesc că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Pururea Fecioara Maria și a făcut mari minuni în lume, apoi S-a răstignit și S-a îngropat și a treia zi a înviat și S-a înălțat la Cer, apoi S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl și va să vină iarăși, să judece viii și morții”.

Acestea auzindu-le Amira, unchiul său și, spăimântându-se, a zis: “Ce ai pățimit, ticălosule, de ți-ai lăsat casa, bogățiile și slava ta și umbli așa defăimat ca un cerșetor? Nu te întorci la credința ta, să mărturisești prooroc pe Mohamed și să vii iarăși în starea ta cea dintâi?” Iar monahul a răspuns: “Eu câte bunătăți aveam atunci când eram saracin, erau toate de partea diavolului. Iar aceste haine de păr pe care le port acum sunt lauda mea, bogăția mea și arvună a slavei ce am să dobândesc pentru credința cea adevărată a Hristosului meu; iar pe Mohamed, care v-a amăgit pe voi, îl defăimez și credința în el o urăsc și de la dânsa mă întorc și o anatemizez”.

Cu toate acestea, lui Amira fiindu-i milă de dânsul, a zis saracinilor care se aflau acolo: “El și-a pierdut mintea și nu știe ce zice; scoateți-l afară și izgoniți-l!” Iar aceia au zis: “Pe acela care a anatemizat pe proorocul nostru și credința noastră și care este vrednic de cumplită moarte îl slobozește? Apoi și noi ne lepădăm credința noastră și ne facem creștini!”

Atunci Amira, temându-se de dânsii să nu facă vreo răscoală asupra lui, le-a dat libertate să facă cu dânsul orice vor voi. Iar ei, scrâșnind din dinți, au răpit pe fericitul monah și, scoțându-l afară din cetate, au aruncat cu pietre în el, dar el chema numele Domnului nostru Iisus Hristos. Și așa s-a săvârșit de-a pururea pomenitul, într-o bună mărturisire; și, mergând cu îndrăzneală către Domnul, pe Care l-a dorit, a luat cununa mărturisirii.

Pentru aceea, în fiecare noapte s-a arătat multă vreme o stea strălucitoare deasupra grămezii de pietre și lumina toată partea aceea, care lucru văzându-l saracinii, se minunau. Trecând vreme multă, Amira a dat voie creștinilor care, scoțând sfintele moaște ale mărturisorului din grămada de pietre - o minune! -, le-au aflat întregi și nestricate, având multă bună mireasmă. Pe care moaște cu evlavie sărutându-le, le-au îngropat cu laude și cu cântări de psalmi, slăvind pe Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia l se cuvine slava și stăpânirea în veci. Amin.

Troparul¹, glasul al 4-lea:

Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor, conducătorilor ajutător, purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh

Condacul, glasul al 4-lea:

Lucrat fiind de Dumnezeu, te-ai arătat lucrător preacinstit dreptei credințe, spicele faptelor bune adunându-ți ție; că semănând cu lacrimi cu bucurie seceri, și chinuindu-te prin sânge, pe Hristos ai luat și cu rugăciunile tale, sfinte, tuturor le dai iertare de greșeli.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o, nouă și ne miluiește pe noi, ca un îndurat.

**Sfântul Mucenic Gheorghe cel Nou,
care a pătimit în Sredța
(26 mai)**

Fericitul Gheorghe a fost fiul unui bărbat dreptcredincios, cu numele Ioan, un boier de frunte al cetății Sredța, iar pe maica sa o chema Maria. Ei avuseră acest copil în urma rugăciunilor ce le-au înălțat către Dumnezeu, de vreme ce îmbătrâniseră fără de fii, ca și Avraam și Sarra. Astfel, ei s-au rugat neîncetat lui Dumnezeu, Preacuratei Maicii Lui și Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe cel din Capadocia; și, mergând în toate zilele în biserica lui și, făcând multe milostenii la săraci, cerea să se dezlege nerodirea de prunci.

Rugăciunile lor au fost auzite, de vreme ce le-a dat lor la bătrânețe rod de parte bărbătească, pe care, aducându-l în biserica Sfântului Mare

---

¹ Troparul și Condacul sunt cântări scurte de laudă, ce cuprind rezumativ, viața și învățătura sfântului, sau al praznicului împărătesc, în cinstea cărora au fost scrise. Acestea sunt rugăciuni scurte pe care le putem învăța ușor pe de rost, le putem rosti, sau cânta des în cinstea ocrotitorilor noștri. Aceste rugăciuni, și în primul rând rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, rostite cât se poate de des, cu luare aminte și evlavie, avem ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al Tuturor Sfinților, ne întraripăm cu râvna de a urma lor, ni se fac apropiați nouă, nu se mai despart de noi, ne apropie de Dumnezeu.

Mucenic Gheorghe, l-a botezat în numele Preasfintei Treimi, punându-i numele de Gheorghe din Sfântul Botez. Pruncul, creștea în bună învățătură, în frica lui Dumnezeu și în deprinderea cărții, din care, degrabă, a învățat dumnezeiasca Scriptură și a întrecut cu înțelepciunea pe bătrânii săi. Ajungând în vârsta cea desăvârșită, se asemena cu frumusețea și cu curățenia lui Iosif, fiul lui Iacov. Turcii, stăpânind țara bulgărească, pe când fericitul Gheorghe avea două zeci și cinci de ani de la nașterea sa, au început a-l amăgi spre păgânătatea lor, zicându-i: “Gheorghe, lasă credința creștinească și te apropie de credința noastră. Ascultă pe Mahomed, trimisul lui Dumnezeu, și primește legea lui”.

Deci, ei au început a pune cealma pe cinstitul cap al sfântului - iar cealmaua, păgânii o purtau pe capete și, astfel, intrau în geamie. Sfântul a răspuns împotriva lor, zicând: “Nu ni se cade nouă, creștinilor, să luăm parte la obiceiurile voastre păgânești și să purtăm cealmale pe capetele noastre. Nouă nu ni se cade să ne despărțim de Hristos, Dumnezeu cel adevărat, Făcătorul cerului și al pământului și să lepădăm Sfântul Botez. Cui să cred eu? Lui Mahomed, care nu este trimis nici de Dumnezeu, nici de proorocii Lui, nici de apostoli, ci s-a arătat povățuitor sârguincios al satanei, având steagurile diavolului? Deci, voi singuri nu știți cui credeți, rătăcind astfel din calea cea adevărată”.

Sfântul Gheorghe, astfel certându-i pe ei, a început a mărturisi cu mare glas pe Hristos, adevăratul Dumnezeu, Ziditorul celor de sus și celor de jos, al tuturor fapturilor celor văzute și nevăzute și, scuipându-i în față și numindu-i fără de Dumnezeu, a aruncat cealmaua la pământ, călcând-o cu picioarele. Apoi a zis către sineși: “O, Gheorghe, pentru ce stai? Hristos te cheamă pe tine!”

Păgânii, umplându-se de mânie din această pricină, au prins pe sfânt și l-au adus cu ocară mare înaintea ighemonului și au început a cleveti contra lui, zicând: “Acesta batjocorește și ocărăște credința și legea noastră!” Deci, ighemonul s-a mirat de mărimea și de frumusețea lui și a început cu momeli a grăi către sfântul: “Dacă te vei lepăda de Iisus Hristos, pe Care Îl numiți Fiul lui Dumnezeu, și te vei supune singur poruncii stăpânitorului Selim, căruia i se supun multe împărății, și vei face voia lui, apoi vei lua de la împărat daruri și cinstiri; și, astfel, vei fi mai mare peste voievozii din această cetate, Sredța”.

Dar, mucenicul lui Hristos din nou a mărturisit pe Domnul său înaintea poporului, iar credința turcilor a defăimat-o și a scuipat-o. Atunci tiranul, aprinzându-se de mânie, a poruncit să-l dezbrace și, astfel, să-l bată fără milă cu toiege. Deci, sfântul pătimitor a fost muncit cumplit, încât, pe când îl băteau cu toiegele, carnea sărea în văzduh, iar sângele curgea ca

pâraiele din răni; deci, sfântul n-a voit cu nici un chip să se supună poruncii împăratului lor.

După aceea, ighemonul a poruncit să-l taie adânc cu cuțitele peste tot trupul, de la cap până la picioare și să-i bage făclii aprinse în tăieturi. Ei au aprins foc de lumânări, încât nu se vedea trupul mucenicului din văpaie și a început a se topi trupul lui ca ceara de foc; iar pătimitorul răbda cu vitejie toate acestea, chemând și mărturisind numele lui Iisus Hristos. După aceea, tiranul a poruncit ca să poarte pe mucenic prin cetate și să-l bată peste față, batjocorindu-l și zicându-i: “Nu huli pe Mahomed, trimisul lui Dumnezeu, și nu ocărî poruncile cele pentru credința turcilor”.

Dar, sfântul se ruga lui Hristos Dumnezeu și învăța pe turci să creadă în Iisus Hristos. După aceea, păgânii au aprins un foc mare în mijlocul cetății, vrând acolo să ardă pe sfânt. Deci, au adus pe Gheorghe, mucenicul lui Hristos, la locul hotărât spre ardere. Dar el, fiind slăbit de răni, a căzut la pământ fără glas și, mișcând numai buzele, chema pe Dumnezeu în ajutor. Deci turcii, luând pe pătimitorul lui Hristos, fiind încă viu, l-au aruncat în foc. Astfel, Sfântul Gheorghe și-a sfârșit nevoița pătimirii pentru Hristos. După aceea, păgânii au aruncat în foc o mulțime de câini peste trupul sfântului, ca să nu fie cunoscute de creștini moaștele lui. Dar Dumnezeu a preamărit pe plăcutul Său, de vreme ce deodată a căzut o ploaie mare, cu fulgere și cu tunete înfricoșate, încât a stins focul cu desăvârșire, nemairămânând nici miros de fum.

Atunci turcii, înfricoșându-se foarte mult de acea mare minune, au fugit, iar ploaia cea mare cu fulgere și cu tunete a ținut până seara. Și, sosind noaptea, în locul unde a fost ars trupul mucenicului s-a arătat o lumină mare deasupra moaștelor lui, strălucind tot locul acela. Atunci, protopopul bisericii celei sobornicești a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe Capadocianul, s-a dus cu creștinii la judecător, le-a umplut mâinile de arginți și le-a cerut să le dea voie a lua moaștele mucenicului, ca să le dea obișnuitei îngropări.

Judecătorii, nevoind să împlinescă dorința lui, protopopul s-a dus la mitropolitul Ieremia și i-a spus tot ce s-a întâmplat cu sfântul mucenic. Atunci, mitropolitul a mers cu mare sârguință și cu credință la moaștele sfântului, cu tot sfințitul sobor și cu tot poporul iubitor de Hristos, contând psalmi și cântări, având lumânări și tămâie. Deci, răscolind cenușa deasupra locului unde se arătase lumina, au găsit cinstitele moaște ale Sfântului Mucenic Gheorghe cel Nou, nevătămate de foc; iar oasele câinilor toate se prefăcuseră în praf și cenușă. Pe unde a fost purtat mucenicul prin cetate și pe unde a picat sângele pe pământ, acolo noaptea se arăta lumină, ca din niște lumânări aprinse și aceea se vedea de toți credincioșii. Deci, mitropolitul, luând moaștele sfântului, le-a pus cu cinste în raclă și le-a adus

în biserica Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, cel din Capadocia. Acolo zac și până acum moaștele acestui nou Sfânt Mucenic Gheorghe și cu darul lui Hristos dăruiesc multe tămăduiri celor ce vin la ele cu credință.

Sfântul și biruitorul noul răbdător de chinuri Gheorghe, precum s-a zis, a fost în această cetate bulgărească, Sredța, unde a și fost crescut de părinții săi. El și-a sfârșit nevoița pătimirii sale în anul de la facerea lumii 7022, iar de la întruparea lui Dumnezeu Cuvântul în anul 1514, în 26 zile ale lunii mai, stăpânind peste toți Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slavă în veci, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh. Amin.

Cuviosul Gheorghe Mărturisitorul, Mitropolitul Mitiliniei (7 aprilie)

Acest Cuvios Părinte Gheorghe, iubind pe Hristos din tinerețe, a primit viața monahicească, a trecut prin toată fapta bună și a câștigat smerită cugetare, ca nimeni altul. Apoi s-a făcut mărturisitor al lui Hristos pe vremea împărăției lui Leon Isaurul, răbdând prigonire și chinuire de la luptătorii de icoane. După aceea s-a ridicat la scaunul arhieriei și la Mitropolia insulei Lezvia, în cetatea Mitiliniei, pe vremea împărăției drept credincioșilor Constantin și Irina. El era foarte milostiv, săturând pe cei flămânzi prin îndestulată dare. Iar pentru multa înfrânare s-a făcut părtaș cu îngerii și s-a arătat făcător de minuni, tămăduind bolile cele nevindecate și izgonind duhurile cele necurate.

Ajungând împărăția lui Leon Armeanul, cel care a înnoit lupta împotriva sfintelor icoane, a suferit iarăși prigonire pentru sfintele icoane, fiind la adânci bătrâneți. Iar mai înainte de împărăția aceluia Leon Armeanul, de înnoirea luptei împotriva icoanelor și de izgonirea Sfântului Gheorghe, s-au făcut oarecare semne în cetatea aceea, care arătau mai înainte primejdia și tulburarea Bisericii lui Hristos era să fie. Căci odată în sfânta biserică a Marei Mucenițe Teodora ce este aproape de liman, în vremea cântării Vecerniei, poporul cântând "Doamne miluiește", sfânta cruce, care sta pe sfânta masă, deodată s-a ridicat cu o nevăzută putere de la locul său, cu mare zgomot, și s-a înălțat la boltă. Apoi, plecându-și vârful în jos, a căzut la pământ. Poporul văzând aceasta, s-a cuprins de mare frică și spaimă și ridicându-și ochii și mâinile în sus, a strigat cu mare glas multă vreme "Doamne miluiește" și nu voia să iasă din biserică, pentru că aștepta să năvălească asupra acelei insule a Lezviei o pierzare grabnică. În vremea aceea era acolo Cuviosul Simeon cu fratele său Gheorghe, cel mai tânăr - acest Gheorghe a fost mai pe urmă moștenitor al scaunului acestui Gheorghe mai bătrân. Deci acel Simeon, fiind mai înainte văzător, a zis cu plângere către popor: "Nu va fi așa, fraților, precum așteptați, nici nu va

pierde Dumnezeu latura aceasta până în sfârșit; ci va veni în zilele acestea un împărat urâtor de Dumnezeu și potrivnic Lui, care va lua podoaba Bisericii, aruncând la pământ cinstitele icoane”.

După puține zile, în aceeași biserică, fiind din întâmplare ușile deschise, un porc sălbatic mare și înfricoșat, având urechile și coada tăiate, a intrat în biserică în Sfântul Altar și s-a culcat pe scaunul de sus. Văzând aceasta slujitorii bisericii, au încercat să-l scoată, dar nu puteau, fiind sălbatic, căci repezindu-se, îi fugărea pe toți care voiau să-l scoată din Altar. Apoi aducându-se drugi mari, l-au bătut multă vreme până la sânge și, obosindu-l cu mare greutate, l-au putut scoate. Despre acest lucru înștiințându-se acest fericit Simeon, a zis: “Să mă credeți, fiilor, că porcul acela prevestește pe cel ce are să fie episcop aici cu voința lui Dumnezeu, care va avea obicei și viață porcească”.

Și s-a împlinit aceasta degrabă, pentru că, venind la împărăție cel mai sus pomenit Leon Armeanul, când a ridicat prigonire asupra Bisericii lui Dumnezeu, chemând la Constantinopol pe mulți episcopi, voia să-i amăgească la eresul său cel luptător de icoane. Atunci, fiind chemat și Cuviosul Părintele nostru Gheorghe Mitropolitul Mitilinieii, s-a arătat ostaș viteaz al lui Hristos. Că mulți învoindu-se la credința cea rea a împăratului, el, prin înțelepciunea cea bogată, a rușinat pe împărat, iar pe mincinosul patriarh Teodot, care se numea “Casiter” și pe ceilalți cu dânsii eretici, i-a făcut să-și cunoască amăgirea lor.

Iar împăratul și mincinosul patriarh, nesuferind muștrările de la dânsul, l-au izgonit în Herson; iar în locul lui a pus mitropolitul pe un oarecare eretic, care, asemenea porcului care iese din pădure, a mușcat și a prihănit via lui Hristos, călcând sfintele icoane și tulburând ca o fiară oile cele cuvântătoare.

Sfântul Gheorghe, petrecând în surghiun celelalte zile ale vieții sale, a făcut multe minuni, cu darul lui Hristos. După aceea, sosind vremea morții lui, a răsărit pe cer o stea foarte luminoasă, vestind mai înainte sfârșitul lui cel fericit, care s-a văzut și în insula Lezviei.

După aceea s-a cunoscut și în Mitilinia de către oile cele cuvântătoare, ducerea către Domnul a Sfântului Gheorghe păstorul lor, pentru că, pe cel ce a fost în viață lumină lumii, prin faptele cele bune, pe al acelui fericit sfârșit l-a preamărit Dumnezeu, prin stea luminoasă și, după sfârșit, au izvorât din moaștele lui izvoare de minunate tămăduiri, spre preamărirea plăcutului Său. Amin.

Cuviosul Gheorghe Mărturisitorul, Episcopul Antiohiei Pisidiei (19 aprilie)

Cuviosul Părintele nostru Gheorghe, Mărturisitorul lui Hristos, a fost în anii luptătorilor de icoane. El, din tinerețe iubind pe Hristos, s-a tuns în chipul monahicesc și pentru multe sale osteneli și nevoințe bisericesti, s-a făcut sălășluire și casă a Sfântului Duh. Și a fost pus episcop al Antiohiei Pisidiei, păscând bine turma încredințată lui. Iar când eresul luptătorilor de icoane se întărise cu sporirea diavolului, și când toți episcopii, fiind chemați prin scrisoare împărătească, se sârguiau să se ducă la cetatea lui Constantin, s-a dus acolo și acest arhieru. Și a stat cu vitejie pentru dreapta credință, zicând împăratului să se supună așezămintelor bisericesti și sobornicești ale Sfinților Părinți, povățuitorilor Ortodoxiei, urmând credinței lor, iar la învățături străine și de multe feluri să nu se mute, după porunca Sfântului Apostol Pavel. Și a fost silit ca și el să se lepede de închinarea sfintelor icoane, dar nu s-a supus. De aceea a fost izgonit de la scaunul său și, fiind în surghiun, s-a dus către Domnul.

Cuviosul Părinte Gheorghe Hozevitul (8 ianuarie)

Acest cuvios părinte Gheorghe Hozevitul, iubind din tinerețe pe Domnul și de lume lepădându-se, s-a făcut monah, și a ajuns mai pe urmă părinte al mănăstirii Hozevitul.

Ducându-se apoi la Ierusalim, pentru închinarea la Sfintele Locuri, și-a petrecut acolo cealaltă vreme a vieții sale în posturi și în osteneli; unde s-a și dus către Domnul.